Φύσις ἀσπάζεται τὴν *Χλόην* τοῦ *Κηρισσοῦ* — τὸ *Κῦμα τῆς Παλιρροίας* ἀσπάζεται τὸ *Χαλκιδαΐικο Κουκλάκι* — ἡ *Μικρὰ Βιολίστρια* ἀσπάζεται τὴν *Καρδερίναν* καὶ τὴν *Δεσποινίδα Παρακράτησιν* — τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Κλάδου Μυρσίνης* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν — ἡ *Σιωπηλὴ Νὺξ* εὔχεται εἰς τὴν *Μυστικὴν Φωνὴν* εὐτυχῆ καὶ ἀνέφελον τὸν βίον — τὸ *Ἄνθος τῆς Κερκύρας* ἀσπάζεται τὸ *Στραβόξυλο* — ὁ *Πελίας Ἰωαννίδης* ἐρωτᾷ τὸν *Ἀν. Κανάκην* ἂν ἔχῃ ψευδώνυμον.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Πολύχρωμος Χρυσαλλὶς* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* — ἡ *Μαργαριτοφόρος* μὲ τὸ *Γυμνάσιον Χίου*, *Τραγιάσκαν* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχήν* — τὸ *Μολὼν Λαβὲ* μὲ τὸ *Ζιζάνιον Σχολείου*, *Ζιζάνιον Ἀρσακείου* καὶ *Κεντρί* — ἡ *Ἀριστοκρᾶτις Ρουμανὶς* μὲ τὴν *Περίλυπον Κερκυραίαν*, *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* (τὴν ἱποίαν ὁσπάζεται) καὶ *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* — ἡ *Μόνωσις* μὲ τὴν *Ζουλέϊκαν*, *Δερουχέτην* καὶ *Ἀμαρυλλίδα* (μὲ τὰ ὀνοματά των·) ὁ *Κουασιμόδος* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Μαργαριτοφόρον* καὶ *Μικρὰν Βεδουΐναν* — ἡ *Ροδοστεφανωμένη Ἀνοιξις* μὲ τὸν *Κάλυκα Ρόδου* — ὁ *Ἐλπιδοφόρος* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάης* — ἡ *Μελιχρὰ Ἀκτὶς* μὲ τὸν *Μαλιακὸν Κόλπον* — ὁ *Νέμος* μὲ τὸν *Ἀετὸν τοῦ Ὀλύμπου*, *Αἰλάτῳ τῶν Πατησίων* καὶ *Ἀμαρυλλίδα* — ἡ *Τυφλομυΐγα* μὲ τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*, *Εὔοσμον Ἄνθος* καὶ *Ἄνθος τῆς Ἀρετῆς* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ τὴν *Παριστρίαν*, *Μαύρην Προσωπιδοφόρον* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὴν *Γαλαρὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Σκληρὸν Βράχον* καὶ *Ἀνέλπιστον Χαράν* — ἡ *Δεσποινὶς Παρακράτησις* μὲ τὸ *Κρητικὸν Κάστανον*, *Μικρὰν Βιολίστριαν* καὶ *Τσιγγαρέλλαν* — ὁ *Μιθριδάτης* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Σκληρὸν Βράχον* καὶ *Ξανθὴν Μαυρομμάταν* — τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* μὲ τὸν *Ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλέως*, *Περιζήτητον* καὶ *Ξενιτευμένον Σινωπέα* — ὁ *Ὀβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας* μὲ τὸν *Σοφὸν Πιττακὸν* καὶ *Ἐσμεράλδαν*, (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των·) — τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου* μὲ τὴν *Γαλαρὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Ἀταβύριον Ρόδου* καὶ *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου* (ἂν θέλουν μὲ τὰ ὀνόματά των·) — τὸ *Ἄνθος τῆς Κερκύρας* μὲ τὴν *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα* καὶ *Ἀΰραν τῆς Κερκύρας* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — τὸ *Μὴ μουάπτου* μὲ τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου* — ὁ *Τροβαδοῦρος* μὲ τὸ *Κρητικὸν Κάστανον*, *Ἀΰραν τῆς Κερκύρας* (μὲ τὸ ὄνομά της) καὶ *Δελαμπλ.*

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺ. φίλους της: *Ἄγγελον Αὐγερόν*. *Μαῦρο Σύννεφο* (πραγματικῶς, μόλις ἄνοιξα τὸν φάκελον, τὸ περιττὸν νἱ ἐπέταξε·) *Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα* (δὲν πταίω ἐγὼ ἄλλοτε νὰ μοῦ γράψῃς τὰς πληροφορίας σου χωριστὰ καὶ καθαρά·) *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Βραχύλογον*, (τῷ ὄντι, ἦτο τυπογραφικὸν λάθος τὸ Ι ἀντὶ τοῦ Ε· σοῦ ἐξανόστειλα τὸ 4ον φύλλον·) *Ἀνδρείαν Σουλιώτιδα* (εὖγε διὰ τὰς πρόοδους σου· ἀργότερα ἡ Μάρθα θὰ σας διηγηθῇ τὴν «Κυρίαν Τρομάρα»· ὥστε δὲν πρέπει νὰ παραπονῆσαι ὅτι μόνος γι' ἀγόρια ὁμιλεῖ·) *Κύκνειον Ἆσμα*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου* (ἂν εἰς τὰς λύσεις διαγωνίζεται ὁ ἀδελφός σου, δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν ἴδιον Διαγωνισμὸν· μὲ 25-50 τετράδια εἰμπορεῖς νὰ σχηματίσῃς ἓν Λευκώμα, τὸ ὁποῖον δίδεις εἰς τὸν Βιβλιοδέτην σου καὶ σοῦ τὸ δένει ὅπως θέλεις·) *Ἐπιμελῆ Μαθήτριαν* (ἆ, πῶς ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ εἶναι ἐδῶ διὰ νὰ ἔρχεσαι νὰ βλέπῃς τὸ κοριτσάκι, ποῦ μας ἔφεραν τὰ λελέκια!...) *Κλάδον Μυρσίνης*, *Παιδικὴν Χαράν* (ἔστειλα) *Νέον Ναύτην*, ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· πόσον χαίρω ποῦ ἔγινες καλά! ἡ συνδρομή σου ἐλήφθη ἐγκαίρως καὶ σοῦ εἶχα στείλῃ τὴν ἀπόδειξίν σου, μὲ ἀριθμὸν 1849. πῶς δὲν τὴν ἔλαβες;) *Μεταξοσκώληκα* (τί νὰ σου ἀπαντήσω διὰ τὰς λύσεις; δὲν ἀπαντῶ ποτέ· ἂν τας στέλλῃς γραμμένας εἰς τὸν ἰδιαίτερον χάρτην τῶν λύσεων, θὰ ἴδῃς τὸνομά σου εἰς τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ·) *Ἄνθος τῆς Κερκύρας* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· αἱ ποιτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές·) *Μέλλοντα Δόκιμον* (δὲν εἰμπορῶ νὰ σου εἴπω, διότι τὰ ψευδώνυμα εἶνε μυστικά·) *Μικρὸν Ἰθακήσιον* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Ρουμελιώτικο Σταφύλι*, *Κωνσταντῖνον Ξανθόπουλον* (πολύ μου ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, εἴθε τὸ ὄνειρόν σου νὰ πραγματοποιηθῇ·) *Κρητικὸν Κάστανον* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὄχι, διότι δὲν ἦτο ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ, ἀλλ' ἀνανέωσις·) *Εὐφυᾶ Βλάκα*, *Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας*, *Ἀΰραν τοῦ Πηλίου* κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *14 Φεβρουαρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20ᾳ Ἀπριλίου

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἷον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰδρύματι μας εἰς φακίδλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

35. Λεξίγριφος.

Τὰ δύο εἶνε 'στὴν ἀρχὴ
Καὶ εἰς τὸ τέλος νῆσος.
Τὸ σύνολόν μου δὲ θεός,
Ποῦ δὲν εὑρίσκεις ἴσως.

Ἐστάλη ὑπὸ Γερασίμου Α. Λασκαράτου

36. Συλλαβόγριφος.

Ἕνα φθόγγον μουσικῆ, μ' ἕνα ζῷον ἑνωμένον Γράφεις;... Σβύσε το εὐθύς, διότι εἶνε λανθασμένον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος Τυράννου

37. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι, φίλε, μὲ τὸ σίγμα, πόλις τις ἡρωϊκή·
Ἂν 'στὴ θέσι του φῖ βάλῃς, ἄνθος θὰ σχηματισθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Εὐρίπου

38. Ἀστήρ.

* * * Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται: καθέτως ἀρχαῖος συγγραφεύς· ὁριζοντίως πολεμιστὴς ἐν Τροίᾳ· διαγωνίως δὲ κύκλωψ καὶ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας.

```
  *   *   *
*   *   *
  * * *
* * * N * * *
  * * *
*   *   *
  *   *
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσοποταμίτισσας

39. Γωνία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν διάσημον Ρωμαῖον.

```
+ * * * *   = Μέρος τοῦ πλοίου
* + * * *   = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * + * *   = Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ.
* * * + *   = Νεαρὸν τετράποδον.
+ * * * *   = Ἰχθὺς περίεργος.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέμου

90. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 2 4 5 6 7 5 6 8 9	= Πτηνόν.
2 3 7 5 9	= Γένος.
3 8 4 8 9	= Ἄνθος.
4 5 9 4 3 8 9	= Ὀργανικόν.
5 6 7	= Ἀριθμητικόν.
6 9 2	= Ἐπίρρημα.
7 5 3 3 2 6	= Πόλις.
8 9 8 7	= Ζῷον.
9 2 3 4 8 7	= Ἀρωματικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Καστάνου

91. Πρόβλημα.

Ἀγοράσας τις ροδάκινα, ἠθέλησε νὰ δώσῃ ἀπὸ τέσσαρα εἰς ἕκαστον τέκνον του, ἀλλὰ τῷ ἔλειπαν δύο ροδάκινα. Τότε ἔδωκεν ἀπὸ τρία, καὶ τῷ ἐπεβίβασαν ἓξ. Πόσα ροδάκινα καὶ πόσα τέκνα εἶχεν;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄσπρο Ποντικάκι

92. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Νὰ εὑρεθοῦν πέντε νῆσοι τοῦ Αἰγαίου, τῶν ὁποίων, τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, νὰ ποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Στρυμώνος

93 Ἐλλιποσύμφωνον

ο-ευσαυηει-αα-ου-ηιο ου-αυια-εῦη

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τυδέως

94. Γρῖφος.

τις
τις τις
'Ο 20/δ' σοφ
τις τις
τις

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Εὐρίπου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 50, 51-52

542. Κροκόδειλος (κρόκος, δειλός.) — **543.** Γάτος-Λάτος. — **544.** Τσάρος-Ταρσός. — **545.** Ἔσεσται ἦμαρ ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ — καὶ. Πρίαμος καὶ λαὸς ἐύμμελίω Πριάμοιο.

546.

ΠΥΘΙΑ
ΘΑΣΟΣ
ΡΟΔΟΣ
ΚΟΝΩΝ
ΣΑΥΡΑ

547.

Π	Α	Δ	Α
Τ	ι	υ	Ν
Ο	γ	ε	Α
Λ	γ	φ	Ξ
Ε	υ	ρ	Α
Μ	ο	ο	Γ
Α			Ο
Ι			Ρ
Ο			Α
Σ			Σ

548. Τῷ ἔδωσαν νὰ πολυπλασιάσῃ τὸ 36 μὲ τὸ 13. — **549-554.** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Ν σχηματίζονται: *Αἴνος, κόνις, ραός, ἀντί, νέος, νόημα.* — **555.** Κάμε τὸ καλὸ καὶ ρίχ' το 'στὸ γιαλό. — **556** Φόβοῦ τὰς διαβολὰς κἂν ψευδεῖς ὦσι. — **557.** Φλεῖ παιδείαν.

---

558. Γῆα (γῆ, γᾶ, ς). — **559.** Ἄνθος (ἄν, θώς.) — **560.** Ἔπος—Ἔπος.

561. ΤΙΣ (κρατοῦ ΣΙ Τά..)
ΙΛΗ (Ἴλιας...)
ΣΗΣ (φονεύ ΣΗΣ)

562.

Κ
ΕΙΣ
ΘΕΜΙΣ
ΑΙΣΩΠΟΣ
ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ

563. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος. — **564** Ράβδος ἐν γωνίᾳ, ἄρα βρέχει. — **565.** (Καταργεῖται ἕνεκα τυπογραφικοῦ λάθους — *ροῦς* ἀντὶ *ροῦς* — καθιστῶντος τὴν λύσιν ἀδύνατον.) — **566.** ΑΗΔΩΝ (ΡοδΑνός, γΗν, κάδος, ΕὐρΩτας, ΔαΝία) — **567.** Ἀπὸ Αὔγουστο χειμῶνα, κι' ἀπὸ Μάρτη καλοκαῖρι. — **568.** Μὴ ἔσο ἀπρόσεκτος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς 10 λέξεις.]

Παρακαλῶ θερμῶς πάντας τοὺς ἀνταλλάσσοντας μετ' ἐμοῦ εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια, νὰ γράψωσιν εὐανάγνωστον τὴν διεύθυνσίν των· τοὺς δὲ μὴ λαμβάνοντας δελτάριον ἰδικόν μου ἕνεκεν ἀπωλείας αὐτοῦ, νὰ με εἰδοποιῶσιν ὅπως τοις στέλλω νέον τοιοῦτον. — Εὐάγγελος Μ. Μιχαλητσάνας, εἰς Πειραιᾶ. (B—16)

Εὐχαρίστως ἀνταλλάσσω δελτάρια ὅλων τῶν πόλεων. Ἀπάντησις βεβαία. — D Politaridis, rue Bardisi, 1, Alexandrie (Egypte) (B-17)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ος Ἐν Ἀθήναις, 9 Μαρτίου 1902 Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 10

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ ταμαρινέα, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκρέμαντο ὁ πορτογάλος Οὔρδαξ καὶ ὁ ὁδηγὸς Κάμης, ἐσείσθη τόσον ὁρμητικῶς, ὥστε ἐκράκισε καθ' ὅλον της τὸ μῆκος. Προφανῶς, ἂν δὲν ἐξερριζοῦτο, θὰ ἐθραύετο. Οἱ ἐλέφαντες τὴν ἐκτυποῦσαν ὁλονὲν μὲ τοὺς χαυλιόδοντας, τὴν ἐλύγιζαν μὲ τὸς προβοσκίδας των, τὴν συνεκλόνιζαν μέχρι τῶν ριζῶν της.

Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνουν στιγμὴν περισσότερον ἐπὶ τοῦ δένδρου ἐκείνου. Ἐκινδύνευαν νὰ κρημνισθοῦν κάτω, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ γηλόφου.

—Ἐλᾶτε! εἶπεν ὁ ὁδηγὸς πρὸς τὸν Οὔρδαξ, προσπαθῶν νὰ περάσῃ εἰς τὸ παρακείμενον δένδρον.

Ὁ Πορτογάλος, τρελὸς ἀπὸ τὸν φόβον του, μὴ γνωρίζων τί κάμνει, ἐξηκολούθει νὰ πυροβολῇ ἀγωφελῶς μὲ τὴν καραμπίναν του καὶ μὲ τὸ ρεβόλβερ του, τῶν ὁποίων αἱ σφαῖραι ὠλίσθαινον ἐπὶ τοῦ ρικνοῦ δέρματος τῶν παχυδέρμων, ὡς ἐπὶ θώρακος χαλυβδίνου.

—Ἐλᾶτε! ἐπανέλαβεν ὁ Κάμης.

Καὶ εἰς στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ταμαρινέα ἐσείσθη μὲ μεγαλητέραν ὁρμήν, ὁ ὁδηγὸς κατώρθωσε νὰρπάσῃ ἕνα κλάδον τοῦ δένδρου, τοῦ κατεχομένου ὑπὸ τοῦ Τζὼν Κόρτ, τοῦ Μάξ Οὐμπὲρ καὶ τοῦ Λάγκα, — δένδρου ὀλιγώτερον κινδυνεύοντος ἀπὸ τὸ ἄλλο, κατὰ τοῦ ὁποίου εἶχον ἐπιπέσῃ τὰ θηρία.

—Ὁ Οὔρδαξ;... ἀνέκραξεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

—Δὲν ἤθελε νὰ με ἀκολουθήσῃ, ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγός· τρελάθηκε, δὲν ξεύρει πιὰ τί κάνει!..

—Θὰ πέσῃ ὁ δυστυχής!...

—Δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τον ἀφίσωμεν ἐκεῖ!... εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

—Πρέπει νὰ τον τραβήξωμεν μὲ τὸ σταυιό!.. προσέθεσεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

—Πολὺ ἀργά! ἀπεκρίθη ὁ Κάμης.

Πολὺ ἀργὰ πραγματικῶς. Μ' ἓν τρομερὸν κράκισμα, ἡ ταμαρινέα ἐθραύσθη καὶ κατέπεσε.

Τί ἀπέγινεν ὁ Πορτογάλος, οἱ σύντροφοί του δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἴδουν. Αἱ κραυγαί του ὅμως ἐμαρτύρουν, ὅτι ἠγωνίζετο ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἐλεφάντων· καὶ ἐπειδὴ αἱ κραυγαὶ ἔπαυσαν σχεδὸν ἀμέσως, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του συνεπέραναν ἐκ τούτου ὅτι τὸ πᾶν ἐτελείωσε.

—Τὸν δυστυχῆ!... τὸν δυστυχῆ!.. ἐψιθύριζεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

—Θὰ ἔλθῃ σὲ λίγο καὶ ἡ σειρά μας... εἶπεν ὁ Κάμης.

—Θὰ ἦτο πολὺ δυσάρεστον! ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

—Καὶ πάλιν, ἀγαπητέ μου φίλε, εἶμαι ἐντελῶς μὲ τὴν γνώμην σου! ἐδήλωσεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

Τί νὰ κάμουν;... Οἱ ἐλέφαντες, ποδοπατοῦντες τὸν γήλοφον, ἔσειον τὰ ἄλλα δένδρα, καμπτόμενα ὡς ὑπὸ πνοὴν θυέλλης. Τὸ οἰκτρὸν τέλος τοῦ Οὔρδαξ δὲν ἐπεφυλάσσετο καὶ εἰς τοὺς συντρόφους του, οἱ ὁποῖοι μόλις ὀλίγα λεπτὰ θὰ ἐπέζων αὐτοῦ;.. Θὰ τοις ἦτο δυνατὸν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ταμαρινέαν πρὸ τῆς πτώσεώς της;.. Καὶ ἂν ἐρριψοκινδύνευαν νὰ κατέλθουν καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὴν πεδιάδα, θὰ κατώρθωναν νὰ διαφύγουν τὴν καταδίωξιν τῆς ἀγέλης;.. Θὰ ἐλάμβανον καιρὸν νὰ καταφύγουν εἰς τὸ δάσος;.. Καὶ ἔπειτα, θὰ τοις παρεῖχε τοῦτο ἀσφαλὲς καταφύγιον;.. Ἂν οἱ ἐλέφαντες τοὺς κατεδίωκον ἕως ἐκεῖ, δὲν θὰ ἐγλύτωναν ἀπὸ αὐτούς, διὰ νὰ πέσουν ἴσως εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὄχι ὀλιγώτερον ἀγρίων ἰθαγενῶν:...

Ἐν τούτοις, ἂν τοις παρουσιάζετο εὐκαιρία νὰ καταφύγουν εἰς τὸ δάσος, ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθοῦν αὐτῆς ἀδιστάκτως. Ἡ λογικὴ τοις ἐπέβαλλε νὰ προτιμήσουν ἕνα κίνδυνον ἀβέβαιον ἀπὸ ἕνα κίνδυνον βέβαιον.

Τὸ δένδρον ἐξηκολού-

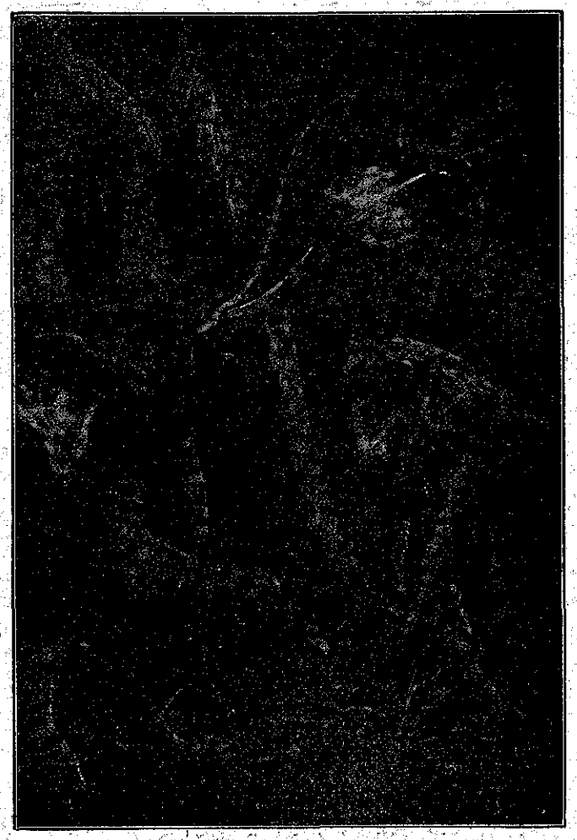

«Ὁ Πορτογάλος, τρελὸς ἀπὸ τὸν φόβον του, ἐξηκολούθει νὰ πυροβολῇ.» (Σελ. 73, στήλ. α'.)

θει νὰ κραδαίνεται, καὶ εἰς ἕνα τῶν κραδασμῶν τούτων, πολλαὶ προβοσκίδες κατώρθωσαν νὰ περιβάλουν τοὺς χαμηλοτέρους κλάδους. Ὁ ὁδηγὸς καὶ οἱ σύντροφοί του ἐκινδύνευαν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ πέσουν, τόσον οἱ κλονισμοὶ ἔγιναν βίαιοι. . .

Ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, φοβούμενος διὰ τὸν Λάγκαν, τὸν ἔσφιγγε μὲ τὸν ἀριστερόν του βραχίονα, ἐν ᾧ μὲ τὸν δεξιὸν ἐκρατεῖτο ἀπὸ τὸν κλάδον. Ὀλίγα δευτερόλεπτα ἀκόμη, καὶ ἢ θὰ ὑπεχώρουν αἱ ρίζαι, ἢ ὁ κορμὸς θὰ ἐθραύετο ἀπὸ τὴν βάσιν του. . Καὶ ἡ πτῶσις τῆς ταμαρινέας θὰ ἦτο ὁ θάνατος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι κατέφυγαν εἰς τοὺς κλάδους της,— θὰ ἦτο τὸ φρικῶδες ποδοπάτημα τοῦ πορτογάλου Οὔρδαξ. . .

Ὑπὸ βιαιοτέρας καὶ συχνοτέρας ὠθήσεως, αἱ ρίζαι ὑπεχώρησαν ἐπὶ τέλους, τὸ ἔδαφὸς ἀνυψώθη, καὶ τὸ δένδρον κατεκλίθη μᾶλλον ἢ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ γηλόφου.

—Ἀστὸ δάσος! .. ἀστὸ δάσος! .. ἐφώναξεν ὁ Κάμης.

Εἰς τὸ μέρος ὅπου οἱ κλάδοι τῆς ταμαρινέας συνήντησαν τὸ ἔδαφος, ἡ ὀπισθοχώρησις τῶν ἐλεφάντων ἀφῆκε τὸ πεδίον ἐλεύθερον. Ταχέως ὁ ὁδηγός, τοῦ ὁποίου ἡ κραυγὴ ἠκούσθη, εὑρέθη ὄρθιος. Οἱ τρεῖς ἄλλοι τον ἠκολούθησαν καὶ ἐτράπησαν ἀμέσως εἰς φυγήν.

Κατ' ἀρχάς, ἀγωνιζόμενοι λυσσωδῶς κατὰ τῶν δένδρων τὰ ὁποῖα ἔμενον ἀκόμη ὄρθια, οἱ ἐλέφαντες δὲν ἀντελήφθησαν τοὺς φυγάδας. Ὁ Μὰξ Οὐμπέρ μὲ τὸν Λάγκαν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἔτρεχεν ὅσον τῷ ἐπέτρεπον αἱ δυνάμεις του.

Ὁ Τζὼν Κὸρτ ἔτρεχε παρὰ τὸ πλευρόν του, ἕτοιμος ν' ἀναλάβῃ ἐν ἀνάγκῃ τὸ φορτίον του, ἕτοιμος ἐπίσης νὰ ἀδειάσῃ τὴν κραμβίναν του κατὰ τοῦ πρώτου ἐλέφαντος, ὁ ὁποῖος θὰ τους ἐπλησίαζεν.

Ὁ ὁδηγός, ὁ Τζὼν Κὸρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ εἶχον διανύσῃ μόλις ἡμισυ χιλιόμετρον, ὅταν περὶ τοὺς δέκα ἐλέφαντες, ἀποσπασθέντες ἐκ τῆς ἀγέλης, ἤρχισαν νὰ τους καταδιώκουν.

—Θάρρος! . . θάρρος! . . ἐφώναξεν ὁ Κάμης. Εἴμεθα πολὺ ἐμπρός! . . ἐφθάσαμεν! . .

Μετ' ὀλίγον θὰ ἔφθαναν. Τὸ ζήτημα ἦτο νὰ διατηρηθῇ ἡ ἀπόστασις, ἡ ὁποία τοὺς ἐχώριζεν ἀπὸ τοὺς διώκτας των. . . Ὁ Λάγκας ἠσθάνετο, ὅτι ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἤρχισε νὰ κουράζεται.

—Ἄφησέ με... ἄφησέ με, φίλε μου Μάξ...ἔχω καλὰ πόδια ἐγώ...ἄφησέ με!.. ἔλεγεν.

Ἀλλ' ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ δὲν τον ἤκουε, καὶ προσεπάθει νὰ μὴ μείνῃ ὀπίσω.

Διήνυσαν ἀκόμη ἓν χιλιόμετρον, χωρὶς νὰ ἐλαττωθῇ ἐπαισθητῶς ἡ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἐλεφάντων ἀπόστασις.

Δυστυχῶς, ἡ ταχύτης τοῦ Κάμη καὶ τῶν συντρόφων του ἤρχισε νὰ ἐλαττοῦται... δὲν ἠμποροῦσαν νὰ πάρουν ἀναπνοὴν ἀπὸ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο τρέξιμον.

Ἐν τούτοις, τὸ δάσος ἀπεῖχεν ἤδη μόλις ἑκατοντάδας τινὰς βημάτων, καὶ δὲν ἦτο πιθανή, ἂν ὄχι βεβαία, ἡ σωτηρία, ὀπισθεν τῶν πυκνῶν ἐκείνων δένδρων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων τὰ πελώρια ζῷα δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ κινοῦνται ἐλευθέρως;

—Γρήγορα!.. γρήγορα!.. ἐπανελάμβανεν ὁ Κάμης. Δόστε μου τὸν Λάγκαν, κύριε Μάξ...

—Ὄχι, Κάμη... θὰ τον κρατήσω μέχρι τέλους!

Εἰς τῶν ἐλεφάντων μόλις ἀπεῖχε τώρα πεντήκοντα βήματα. Ἤκουον τὸν ἦχον τῆς προβοσκίδος του, ἠσθάνοντο τὴν θερμότητα τῆς πνοῆς του. Τὸ ἔδαφος ἔτρεμεν ὑπὸ τοὺς ὀγκώδεις πόδας τοῦ καλπάζοντος παχυδέρμου. Ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ κατέφθανε τὸν Μὰξ Οὐμπέρ, ὁ ὁποῖος μετὰ κόπου ἐκρατεῖτο πλησίον τῶν συντρόφων του. Τότε ὁ Τζὼν Κὸρτ ἐσταμάτησεν, ἐστράφη, ἐστήριξε τὴν καραμβίναν εἰς τὸν ὦμόν του, ἐσκόπευσε πρὸς στιγμὴν καὶ ἐπυροβόλησε. Φαίνεται, ὅτι εὗρεν εἰς καλὸν μέρος τὸν ἐλέφαντα. Ἡ σφαῖρα διεπέρασε τὴν καρδίαν του, καὶ τὸ θηρίον ἔπεσε κεραυνόπληκτον.

—Ρὶξὶα ἐπιτυχημένη! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Τζὼν Κόρτ, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ τρέχῃ.

Τὰ ἄλλα ζῷα, καταφθάσαντα μετ' ὀλίγας στιγμάς, περιεκύκλωσαν τὸν κατακείμενον σύντροφόν των. Ἐκ τούτου ἐπῆλθε βραδύτης, τῆς ὁποίας θὰ ἐπωφελοῦντο οἱ φυγάδες.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι, ἀφ' οὗ κατέρριψε καὶ τὰ τελευταῖα δένδρα τοῦ γηλόφου, ἡ ἀγέλη ἔφθασε ταχέως τοὺς προηγηθέντας ἐλέφαντας, καὶ τώρα ὅλοι μαζί, εἰς πυκνὴν φάλαγγα, ἔτρεχαν πρὸς τὸ δάσος.

Φῶς δὲν εἶχεν ἀναφανῇ κανέν, οὔτε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, οὔτε εἰς τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων. Τριγύρω, τὰ πάντα κατεκάλυπτε τὸ σκότος.

Ἐξηντλημένοι, πνευστιῶντες, οἱ φυγάδες θὰ εἶχαν τὴν δύναμιν νὰ φθάσουν μέχρι τῶν πρώτων δένδρων τοῦ δάσους;

— Θάρρος! . . θάρρος!.. ἐφώναζεν ὁ Κάμης.

Ναὶ μέν, εἶχον νὰ διανύσουν ἀκόμη ἑκατὸν βήματα μόλις, ἀλλ' οἱ ἐλέφαντες, ὀπισθέν των, δὲν ἀπεῖχον εἰμὴ τεσσαράκοντα.

Ὑπερτάτη προσπάθεια,—ἡ τοῦ ἐνστίκτου τῆς αὐτοσυντηρήσεως,— κατεβλήθη. Ὁ Κάμης, ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ ὁ Τζὼν Κὸρτ εἰσεχώρησαν μεταξὺ τῶν πρώτων δένδρων, καὶ ἠμιθανεῖς σχεδόν, κατέπεσαν ἐπὶ τῆς πυκνῆς χλόης τοῦ ἐδάφους.

Εἰς μάτην ἡ ἀγέλη τῶν ἐλεφάντων ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δάσος. Τὰ δένδρα ἦσαν τόσον μεγάλα καὶ τόσον πυκνά, ὥστε οὔτε νὰ εὕρῃ δίοδον μεταξὺ τῶν κορμῶν των ἠδύνατο, οὔτε νὰ τα καταρρίψῃ. Εἰς μάτην αἱ προβοσκίδες ἐχώθησαν εἰς τὰ διάκενα, εἰς μάτην αἱ τελευταῖαι τάξεις ὤθουν τὰς πρώτας. Οἱ φυγάδες οὐδὲν εἶχον πλέον νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ τοὺς ἐλέφαντας, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ μέγα δάσος τοῦ Οὐμπάγκη παρουσίαζε πρόσκομμα ἀνυπέρβλητον.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΡΕΒΟΛΒΕΡ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ φοβερὸς ὁ τίτλος τῆς σημερινῆς μου ἐπιστολῆς! Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θά σας τρομάξῃ... Ἀλλ' ὄχι, ἡσυχάσετε. Πρόκειται περὶ ἑνὸς ρεβόλβερ ὁλωσδιόλου ἀθῴου καὶ ἀκινδύνου, — περὶ ἑνὸς περιστρόφου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐστράφη ἐναντίον κανενός,—περὶ ἑνὸς πολυκρότου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐκρότησε ποτέ...

Ἀρκεῖ μόνον νὰ σας εἴπω, ὅτι τὸ ὅπλον αὐτό, διὰ μίαν καὶ μόνην ἡμέραν, εὑρέθη εἰς τὴν κατοχὴν καὶ εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ Ἀντωνάκη, τοῦ πλέον εἰρηνικοῦ καὶ φιλησύχου παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε.

Ὁ Ἀντωνάκης εἶνε μαθητὴς τῆς τρίτης τάξεως τοῦ Γυμνασίου, φορεῖ δὲ ἀκόμη ναυτικά. Δὲν ἠξεύρω πῶς ἔτυχε νὰ οἰκονομήσῃ εἴκοσι δραχμάς, καὶ ἔξαφνα τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδιοτροπία ν' ἀγοράσῃ, ἀντὶ ἄλλου πράγματος χρησιμωτέρου, ἕνα ρεβόλβερ! Ἴσως ἐπειδὴ τὸ ἔβλεπεν εἰς τὴν προθήκην ἑνὸς καταστήματος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, καί του ἐφαίνετο μικρὸν καὶ κομψὸν ὡς παιγνιδάκι. Καὶ ἀλήθεια, τί μικρούτσικον ποῦ ἦτο! τὰ φυσεκάκια του, ἂν καὶ ἀληθινά, δὲν ἦσαν πολὺ μεγαλήτερα ἀπὸ κουκούτσια ἐλιᾶς. . .

Εἰς τὸ σπίτι, ἡ πρώτη ποὺ το εἶδεν εἰς τὰ χέρια τοῦ Ἀντωνάκη, ἦτο ἡ μητέρα του. Ἔ, φαντάζεσθε ἂν δὲν ἔγινεν ἔξω φρενῶν . . .

— Ρεβόλβερ ! . . καὶ τί το θέλεις ἐσὺ τὸ ρεβόλβερ ; Ποιὸν θὰ σκοτώσῃς ;. . Ποῦ το βρῆκες ; Τί ; τὸ ἀγόρασες ; ... Νὰ πᾷς νὰ το δώσῃς πίσω ἀμέσως ! . . Θά το 'πῶ τοῦ πατέρα σου, θά σού το πετάξω . . . Κακοῦργος ἔγινες ἐσύ ;

Ὁ Ἀντωνάκης ἐμειδίαζε ἀπαθέστατα.

— Μὰ τί, εἶπε, μόνον οἱ κακοῦργοι ἔχουν ρεβόλβερ ; . . Καὶ ἂν το ἔχω, ποιός σας εἶπε ὅτι θὰ σκοτώσω ; Ἐγὼ το θέλω γιὰ νὰ μάθω σκοποβολή... Ἔπειτα, εἶνε μία προφύλαξις· ὅταν πηγαίνω μὲ τὸ ποδήλατο, μοῦ ρίχνονται τὰ σκυλιὰ 'στὴν ἐξοχή, καὶ νά σας 'πῶ, πολλὲς φορὲς ἤθελα νὰ ἔχω κανένα ὅπλο . . .

— Νά το κάμῃς τί ; Νὰ σκοτώσῃς τὰ σκυλιά ; Μὰ δὲν ξέρεις, κακόμοιρε, πῶς θά σε σκότωναν τότε οἱ χωρικοί ;... Νὰ πᾷς νά το δώσῃς πίσω, σοῦ λέγω. Ἐγὼ φοβοῦμαι μὴ πάθῃς καὶ κανένα δυστύχημα... μὴν πάρῃ φωτιὰ κατὰ λάθος.. Λίγα παραδείγματα ἔχουμε ;

—Δὲν καταλαβαίνετε ἀπὸ τέτοια πράγματα σεῖς ἡ γυναῖκες. ἀπήντησεν αὐθαδῶς ὁ Ἀντωνάκης· νὰ ἰδῇς ὅμως τί θὰ 'πῇ καὶ ὁ πατέρας.

Ἦτο τόσον βέβαιος, ὅτι ὁ πατέρας θά τοῦ ἔρριχνε δίκαιον! Οἱ ἄνδρες, βλέπετε, καταλαβαίνουν καλλίτερα ἀπὸ τέτοια πράγματα, καὶ προπάντων φοβοῦνται ὀλιγώτερον. . .

Ἀλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξις τοῦ φίλου μας Ἀντωνάκη, ὅταν ἤκουσε καὶ τὸν πατέρα του μετ' ὀλίγον νά του λέγῃ τὰ ἴδια πράγματα, ἀλλὰ μὲ ἄλλας λέξεις καὶ μὲ περισσοτέραν ψυχραιμίαν. Τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ υἱοῦ του δέν τον ἔπεισαν καθόλου, καὶ μὲ τὴν συνήθη του γλυκύτητα, τὸν συνεβούλευσε καὶ αὐτὸς νὰ δώσῃ ὀπίσω τὸ ρεβόλβερ, ὡς πρᾶγμα ἄχρηστον καὶ μᾶλλον ἐπιδλαβές.

— Βλέπεις, ὅτι τὰ ἴδια σοῦ λέγουν καὶ οἱ ἄνδρες, εἶπεν ἡ μητέρα.

— Ναί, ἀλλὰ ὅταν οἱ ἄνδρες εἶνε γονεῖς, καμμιὰ φορὰ φυσοῦν καὶ τὸ κρύο, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντωνάκης ἀμετάπειστος.

—Ἄ, τί καλά! μέσ' 'στὴν ὥρα! ἐφώναξεν ἡ μητέρα τοῦ Ἀντωνάκη, βλέπουσα εἰσερχόμενον τὸν θεῖόν του. Νὰ καὶ ἄνδρες που δὲν εἶνε γονεῖς· γιὰ νὰ ἰδοῦμε, τί λέγουν καὶ αὐτοί ;

Ὁ θεῖος τοῦ Ἀντωνάκη ἦτο νέος δικηγόρος, πολὺ μορφωμένος, πολὺ κομψός, τέλειος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, τὸν ὁποῖον ὁ ἀνεψιός του εἶχε πάντοτε ὡς ὑπογραμμόν. Καὶ διὰ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, ἤκουε πολὺ περισσότερον τὴν γνώμην τοῦ θείου του παρὰ τὴν γνώμην τῶν γονέων του. Τὸν ἐθεώρει εἰδικώτερον, λογικώτερον, ἀπηλλαγμένον τῶν φόβων καὶ τῶν προλήψεων, τὰς ὁποίας ἔχουν πάντοτε οἱ φιλόστοργοι γονεῖς.

—Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ θεῖος.

Τοῦ διηγήθησαν τὴν ὑπόθεσιν καί του ἔδειξαν τὸ ρεβόλβερ.

—Περίεργον, εἶπε. Φαίνεται, ὅτι ὁ ἀνεψιός μου ἐφαρμόζει τὸ λατινικὸν ρητὸν που λέγει : « Quis vult pacem, parat bellum », δηλαδὴ «ὅποιος θέλει εἰρήνην, ἑτοιμάζει πόλεμον.» Ἀλλὰ δὲν εἶνε οὔτε αὐτό. Στοιχηματίζω, ὅτι ὁ ἀνεψιός μου εἶδε κάπου αὐτὸ τὸ ρεβόλβερ, τοῦ ἐγυάλισε, τοῦ ἄρεσε γιὰ παιγνιδάκι, καὶ σὰν παιδί που εἶνε, τοῦ ἦλθε ὄρεξις νὰ το κάμῃ δικό του. Τὸ πρᾶγμα λοιπὸν δὲν ἔχει καμμίαν σοβαρότητα.

Ὁ Ἀντωνάκης ἐκοκκίνισε σὰν παπαροῦνα. Δὲν ἤθελε νὰ τον λέγουν παιδί. Καὶ ἴσα-ἴσα ἐπειδὴ ἀπὸ μέσα του ἀνεγνώριζεν, ὅτι ὁ θεῖος του ἐμάντευσε τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἀγορᾶς του, ἠθέλησε νὰ δικαιολογηθῇ, νὰ δώσῃ εἰς τὸ πρᾶγμα χροιὰν σοβαρότητος, καὶ νὰναπτύξῃ ὅλα τοῦ τὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ . . . τῆς ὁπλοφορίας.

Ὁ θεῖός του τὸν ἤκουσε μειδιῶν, καὶ ἔπειτα :

— Εἶσαι ἐλεύθερος νὰ κάμῃς ὅ,τι θέλῃς, τοῦ εἶπε. Μάθε ὅμως ὅτι ἐγώ, ποῦ εἶμαι ἄνδρας, καί που ζῶ εἰς τὸν κόσμον, καί που ἀνακατεύομαι μὲ ἀνθρώπους, καί που εἰμπορεῖ νὰ ἔχω καὶ ἐχθρούς, καί που πηγαίνω καὶ εἰς τὴν ἐξοχήν, καί μου ρίχνονται κάποτε τὰ σκυλιά,— ποτέ, ποτέ, ἀκοῦς ; δὲν ἔλαβα τὴν ἀνάγκην νὰ πάρω μαζί μου ὅπλον. Εἶνε ἕνα πρᾶγμά που πάντοτέ το εὑρῆκα περιττόν. Εἰμπορῶ μάλιστα νὰ σου εἴπω, ὅτι ὄχι μόνον δὲν μετενόησα ποτέ, ἀλλ' ἀπεναντίας μερικὲς φορὲς ἐδόξασα τὸν Θεὸν ποῦ ἤμουν ἄοπλος. . . Μόνον εἰς δύο περιστάσεις κρατῶ ὅπλα : ὅταν πηγαίνω στρατιώτης καὶ ὅταν πηγαίνω. . εἰς τὸ κυνῆγι.

— Καλά· ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἐλεύθερος νὰ κρατήσω τὸ ρεβόλβερ.

— Ἐννοεῖται.

—Λοιπὸν θὰ το κρατήσω.

Ψεύματα, ψεύματα εἶπεν ὁ Ἀντωνάκης. Ἀφ' οὗ ὁ θεῖος του, τὸν ὁποῖον ἐθαύμαζε τόσον, δὲν ἐκρατοῦσε ὅπλον, ποτέ, διατί θὰ ἐκρατοῦσεν αὐτός ; . .

Καὶ ἀφ' οὗ ὅλοι ἦσαν σύμφωνοι, καὶ οἱ ἄνδρες, καὶ αἱ γυναῖκες, καὶ οἱ γονεῖς, καὶ οἱ μὴ γονεῖς, τοῦτο δὲν ἐσήμαινεν ὅτι ὁ Ἀντωνάκης εἶχεν ἄδικον ; Καὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν τὸ μικρὸν ρεβόλβερ ἀντηλλάχθη μ' ἓν κομψότατον πορτοφόλι, τῆς ἰδίας ἀξίας, — ἀλλὰ μεγαλητέρας χρησιμότητος.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙ ΝΑ ΗΜΟΥΝ ;

Νάμουν ἕνα μικρουλάκι
Ἐλαφρόπτερο πουλάκι,
Ξένοιαστα νὰ κελαδοῦσα ;
Ἢ κανένα λουλουδάκι
Σὲ ὡραῖο περιβολάκι
Μυρουδιὰ νὰ ἐσκορποῦσα ;
Ἢ νὰ ἤμουν ἀεράκι
Νὰ φυσῶ μέσ' 'στὰ κλαδιά ;
Ἢ κανένα ποταμάκι
Νὰ κυλῶ 'στὴ λαγκαδιά ;

Μὰ χωρὶς πολλὰ-πολλά,
Δὲν θὰ ἦταν πιὸ καλά.
Παιδὶ νάμουνα μικρό,
Ἐστῆς μαμᾶς τὴν ἀγκαλιὰ
Μὲ παιγνίδια, μὲ φιλιά,
Νὰ περνάω τὸν καιρό ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Ἡ Λενέττα κάπως ἡσύχασεν.

Ἀγαπᾷ πολὺ τὸν «Οὔμ Γκύ» (τὸν θεῖον Γκύ), ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τίποτε δὲν ἀρνεῖται εἰς τὴν χαριτωμένην μικρούλαν.

Τῷ ἐξηγοῦν τί συμβαίνει, καὶ ὁ Γκὺ ἀποφαίνεται ὅτι εἰμποροῦν ἐξαίρετα νὰ πάρουν μαζί των καὶ τὴν Λενέτταν.

Ἡ μικρούλα ἀγκαλιάζει τὸν λαιμὸν τοῦ καλοῦ της «Οὔμ Γκύ». Ἡ Εἰρηνούλα τα καταιβάζει.

— Μὰ ἐπιτέλους, ἐρωτᾷ ὁ Γκύ, τί θὰ πάθῃς ἂν πάρωμεν μαζί μας καὶ τὴν Λενέτταν ;

Εἰς αὐτὸ δὲν ἀποκρίνεται ἡ Εἰρηνούλα.

Τελοσπάντων ἡ ἀναχώρησις ἀποφασίζεται.

Ἀφ' οὗ ἐφίλησαν τὴν Γουϊλελμίναν, ἡ ὁποία δὲν ἤθελε νὰ τα συνοδεύσῃ, τὰ τρία παιδιὰ ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν. Ἡ Μίς, ἱσταμένη πλησίον τοῦ παραθύρου, τὰ παρακολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματος.

Ἀνεχώρησαν. Ἡ Εἰρηνούλα ἐπάνω εἰς τὸ ἀλογάκι της, ἡ Λενέττα εἰς τὸ μεγάλον ἄλογον, μαζὶ μὲ τὸν Μπαμποῦ, κατευχαριστημένη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν της.

Ἡ Μὶς κλείει τὸ παράθυρόν της.

Ἡ Γουϊλελμίνα, εἰς τὸ δωμάτιόν της, λύει καὶ καθαρίζει τὸ τουφέκι της.

Μόλις εἶχον ἀπομακρυνθῇ οἱ ἱππεῖς ἕως πενῆντα μέτρα, ὅταν ἡ Εἰρήνη σταματᾷ ἔξαφνα τὸ ἀλογάκι της, ἀφιππεύει, λέγει ὅτι τῆς πονεῖ τὸ κεφάλι, καὶ θέλει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι.

Ὁ Γκὺ θυμόνει :

— Νά τα μας !.. Μὰ τί ἔπαθες πάλι;

Ἡ Λενέττα κλαίει. Μαντεύει ὅτι ἡ διασκέδασις ἐματαιώθη, ὅτι ἡ Εἰρηνούλα θὰ ἐπιμείνῃ...

Ἀποφασισμένη νὰ μὴν ἀκούσῃ τίποτε, ἡ μικρὰ Παρισινὴ περνᾷ εἰς τὸ χέρι της τὰ χαλινάρια καὶ πέρνει τὸν δρόμον διὰ τὸ σπίτι.

Παρακλήσεις, ἀπειλαὶ τοῦ Γκύ, ὅλα εἶνε ἀνωφελῆ.

Ἡ Εἰρηνούλα εἶχε πονοκέφαλον καὶ ἐννοοῦσε καλὰ καὶ σώνει νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ὁ Γκὺ μετὰ βίας κρατεῖ τὸν θυμόν του, πέρνει τὴν Λενέττα εἰς τὴν ἀγκαλιάν του, καί της ἐξηγεῖ μὲ γλυκὺν τρόπον ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νά την πάρῃ μαζί του χωρὶς τὴν Εἰρήνην.

Ἂν καὶ πολὺ λυπημένη, ἡ Λενέττα δὲν ἀντιστέκεται. Ἐννοεῖ ὅτι ὁ «Οὔμ Γκὺ» ἔχει δίκαιον, καὶ μετ' ὀλίγον, νά την, περιπατεῖ μελαγχολικῶς πλησίον τῆς Εἰρήνης.

Ὡς φρόνιμον παιδί που ἦτο, ὁ Γκὺ συνώδευσε τὰ κοράσια μέχρι τοῦ Ζοννεγστράαλε, καὶ ἐκεῖ τα ἄφισε, φωνάζων πρὸς τὴν Εἰρήνην :

— Οὔ, ἀνεμόμυλε !

'Αλλ' ἡ Εἰρηνούλα δὲν δίδει μίαν πενταράν διὰ τὴν μομφὴν τοῦ ἀδελφοῦ της. Τὸ ἡσυχον ὕφος της αὐτὸ μαρτυρεῖ. Προχωρεῖ μὲ μικρὰ βήματα, κρατοῦσα ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Λενέτταν.

Τὸ παράθυρον τῆς Μὶς εἶνε κλειστόν· οὔτε ἕνας ὑπηρέτης εἰς τὴν αὐλήν. Κανεὶς δὲν εἶδε τὰ παιδιὰ ἐπιστρέφοντα.

Ἡ Εἰρηνούλα κυττάζει πρὸς στιγμὴν τὴν μικράν της ἐξαδέλφην, ἡ ὁποία ἐκπλήσσεται πολὺ διὰ τὴν σιωπηλὴν αὐτὴν ἐξέτασιν. Τί σημαίνει ἄρά γε; τί θέλει νά της εἰπῇ ἡ Εἰρηνούλα; . .

— Λενέττα, τῆς λέγει χωρὶς δισταγμόν· ἀντὶ νὰ πᾶμε

« Ὁ Γκὺ πέρνει τὴν Λενέτταν εἰς τὴν ἀγκαλιάν του.» (Σελ. 75, στήλ. γ'.)

'στὸ κυνῆγι, ἔρχεσαι μαζί μου νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε τὸν μπαμπᾶ σου καὶ τὴ μαμά σου;

— Ναί, ναί. Μά... ἀπὸ ποῦ θὰ πᾶμε;

— 'Απὸ ἐδῶ. Ἐγὼ ξεύρω τὸ δρόμο. Θἀνεβῇς 'στὸ ἄλογό μου καὶ θὰ σὲ ὁδηγήσω... Θὰ περιμείνωμε καὶ τὴ Γουϊλελμίνα, ποῦ σὲ λίγο θὰ περάσῃ.

— Τὴ Γουϊλελμίνα; . . . Ναί, ναί! εἶπε χαρούμενη ἡ Λενέττα.

Αὐτὸ λοιπὸν ἦτο τὸ περίφημον σχέδιον τῆς Εἰρήνης, καὶ δι' αὐτὸ την ἐνωχλοῦσεν ἡ ἐξαδέλφη της!

'Αλλ' ὡς ἔξυπνη κόρη που ἦτο, οἰκονόμησε τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἐντέλειαν.

'Αφ' οὗ ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα εἰς τὴν ἔπαυλιν,— ἥσυχην πάντοτε, — ἡ Εἰρηνούλα ἐγύρισεν ὀπίσω. Μαζί της καὶ ἡ Λενέττα.

Τώρα ἀκολουθοῦν τὸν χλοερὸν δρομίσκον, ἀπέξω ἀπὸ τὸ δάσος τῶν ἰτεῶν. Τὸ ἀλογάκι περιπατεῖ σιγά. Τὰ κοράσια συνομιλοῦν χαμηλοφώνως.

Τὸ σχέδιον τῆς τολμηρᾶς Παρισινῆς ἐπραγματοποιήθη καθολοκληρίαν. Αἱ περιστάσεις ηὐνόησαν τὴν παρακοήν της.

Εἰς τὸ Ζοννενστράαλε, νομίζουν ὅτι εἶνε μὲ τὸν Γκύ. Ὁ Γκὺ πάλιν, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ τὸ βράδυ, εἶνε πεπεισμένος ὅτι ἡ ἀδελφή του καὶ ἡ ἐξαδέλφη του εὑρίσκονται ἀσφαλισμέναι εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς λοιπὸν τῶν κυνηγῶν, κανεὶς δὲν θὰ ὑποπτευθῇ τὴν ἀπόδρασιν.

— Τὴ μαμά, τὸν μπαμπᾶ, τὴ Λιάνα, ὅλους, ὅλους θὰ τους ἰδοῦμε! ἐπαναλαμβάνει φαιδρῶς ἡ μικρούλα. Τί χαρά! Ἄ, τώρα ἡ Λενέττα εἶνε εὐχαριστημένη· πάει πιά, ἐξεθύμωσε! ...

— Ἔλα! χόπ! φωνάζει ἡ Εἰρήνη, τοποθετοῦσα τὴν μικρὰν ἐπὶ τοῦ ἵππου. Τώρα εἴμεθα μακρυά... μποροῦμε νὰ καβαλικέψωμε.

Μία μεγάλη πέτρα ἐκυλίσθη πλησίον τῆς τάφρου. Ἡ Εἰρήνη ἀναβαίνει καὶ κάθηται εἰς τὸ ἐφίππιον.

— Πιάσου καλά, Λενέττα!

Ἡ μικρούλα πιάνεται καὶ μὲ τὰ δύο χέρια ἀπὸ τὴν χαίτην. Καὶ ἐμπρός! Ὁ καλπασμὸς ἀρχίζει ἐπὶ τῆς βελουδίνης χλόης.

Μετὰ μισὴν ὥραν, ἡ Εἰρηνούλα σταματᾷ, ἀφιππεύει, δένει τὸ ἀλογάκι της εἰς ἕνα δένδρον, καὶ λέγει καταβιβάζουσα τὴν Λενέτταν:

— Ἄς περιμείνωμε τὴ Γουϊλελμίνα... Σὲ λίγο θὰ περάσῃ ἀπὸ ἐδῶ.

Τὸ ἤξευρε καλά, διότι χθὲς εἶχεν ἀκούσῃ τὴν Γουϊλελμίναν νὰ λέγῃ εἰς τὸν Μπαμποῦ, ὅτι τὸ πρωὶ θὰ ἔφευγεν ἀπὸ τὸ Ζοννενστράαλε καὶ θὰ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸ δασύλλιον τῶν ἰτεῶν.

Τῷόντι, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ὁ Μαριμπῆς καὶ ἡ Κάνυα ἐφάνησαν μακρόθεν.

— Καλημέρα, Γουϊλελμίνα! ἐφώναξε φαιδρῶς ἡ Εἰρηνούλα.

Ἡ Βοεροπούλα δὲν ἐξεπλήσσετο εὐκόλως· ὅταν ὅμως εἶδεν ἔξαφνα τὰ δύο κοράσια, δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἓν ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως.

Ἡ Λενέττα, περιχαρής, κατενθουσιασμένη, ἔτρεξε κ' ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της.

— Πᾶμε, πᾶμε γρήγορα νὰ ἰδοῦμε τὴ μαμά! ἔλεγε. Πάρε με μαζί σου... Ἡ Εἰρήνη τὸ εἶπεν . . .

Ἡ Γουϊλελμίνα ἐκύτταξε τὴν μικρὰν Παρισινήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπερίμενε μίαν ἐξήγησιν.

Ἡ Εἰρηνούλα, ἡ ὁποία, διὰ πολλοὺς λόγους, δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ παρὰ μαζὶ μὲ τὴν Γουϊλελμίναν, ἤρχισε νἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ διαβήματός της.

Τὸ σοβαρὸν καὶ ἤρεμον πρόσωπον τῆς Βοεροπούλας τὴν ἐστενοχώρει πολύ, τὴν ἔφερεν εἰς ἀμηχανίαν.

'Αφ' οὗ ἐσκέφθη ὀλίγας στιγμάς, τέλος εἶπεν:

— Ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὸν πατέρα μου, ἢ τουλάχιστον τὴν θείαν Παυλίναν, διότι νομίζω ὅτι εἰμπορῶ νὰ περιποιοῦμαι κ' ἐγὼ τοὺς πληγωμένους, ὅπως ὁ Χάνς καὶ ἡ Ἔλζα.

— Ξεύρετε ποῦ εἶνε; . . . Ξεύρετε τὸν δρόμον; ἠρώτησεν ἡσύχως ἡ Γουϊλελμίνα.

Ἡ Εἰρηνούλα ἐκοκκίνισεν. Ἐδῶ ἦτο τὸ ἐμπόδιον, ἔπρεπε νὰ το ὑπερκάμῃ μὲ κάθε τρόπον.

— Ὄχι, εἶπε, καὶ γι' αὐτὸ σᾶς ἐπερίμενα.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΝΙΚΟΛΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 65)

Δὲν πρόφθασα νὰ τελειώσω τὸν λόγον μου, μπρρρρ! τὶ μπόρα ἦταν ἐκείνη! ξέσπασε· τὰ παιδιὰ ὅλα 'ς τὰ κατάρτια καὶ 'ς τὰ σχοινιά. Μάϊνα παπαφίγκο! μάϊνα φλόκο! μάϊνα γάμπιες! μάϊνα μαΐστρα! μάϊνα τρίγκο! ὅλα τὰ μαϊνάραμε· μὰ τί τὸ ὄφελος; ἡ Μαύρη Θάλασσα ἦταν ἀγριεμένη· τὰ κύματά της, πότε ἄνοιγαν σὰν νὰ την ἐρροφοῦσαν τὴν Βαγγελίστρα, κ' ἐβλέπαμε τότε ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ ἐκεῖ δύο τοίχους ἀπὸ θάλασσα, ψηλοὺς σὰν τὸ κατάρτι τῆς Βαγγελίστρας, καὶ τρέμαμε μὴ σπάσουν καμμιὰ στιγμὴ καί μας παραχώσουν γιὰ πάντα· πότε μας σήκωναν ψηλὰ ψηλὰ καί μας ἐπετοῦσαν σὰν καρυδόφλουδο. Μᾶς ἐσκουντοῦσαν πρὸς τὴν στερηὰ κ' ἐβλέπαμε τὴν ἄγρια ἀκρογιαλιὰ μὲ τοὺς βράχους της, ποῦ την ἔκαμναν ἀκόμη ἀγριώτερη οἱ μεγάλοι σὰν βουνὰ σωροὶ καρβούνων που εἶχε 'ς τὰ χαμηλὰ μέρη, γιὰ νὰ πάγουν τὰ καράβια

νὰ φορτώσουν· ἀλλὰ τὸ κακὸ ἦταν ποῦ 'βράδυαζε· ὅσο εἶνε ἡμέρα κἄτι κάνει κανείς· παλεύει ὅσον μπορεῖ· ἀλλὰ τὴν νύκτα ἡ Μαύρη Θάλασσα εἶνε δέκα φορὲς φοβερώτερη καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθανεν αὐτό, ἔπιασε καὶ χιόνι. Δὲν βλέπαμε ποῦ πηγαίναμεν· ἡ Βαγγελίστρα ἔτριζε, ἐβογκοῦσε· ἔξαφνα τὰ κύματα ἀρπάζουν ἀπ' τὴν κουβέρτα τὴν βάρκα καὶ φεύγουν. Ὁ Μπαρμπασταμάτης τότε ἔρχεται καί μου λέγει:

— Ἂν πᾶμε ἔτσι, σὲ μισὴ· ὥρα θὰ πᾶμε 'ς τὸ φοῦντο· πρέπει νὰ κάμωμε χύσι, Καπετὰν Νικόλα.

— Χύσι! εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου· ἦταν χρέος μου νά το γλυτώσω τὸ ξένο πρᾶγμα· ἀλλὰ σὰν 'βούλιαζε τὸ καράβι, θὰ χάνονταν καὶ τὸ σιτάρι καὶ τὸ καράβι καὶ τόσες ψυχὲς ἡμεῖς· ἂν κάμαμε χύσι ἴσως γλυτώναμε κ' ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ σιτάρι. Ἐπῆρα λοιπὸν τὴν ἀπόφασι.

— Χύσι, παιδιά! φωνάζω· κ' οἱ ναῦται ἔσπασαν τὲς μπουκαπόρτες, ἄνοιξαν τ' ἀμπάρι ὅπου ἦταν χυτὸ τὸ σιτάρι, καὶ ἔχυναν κ' ἔχυναν μὲ τοὺς κουβάδες 'ς τὴ θάλασσα. Ἡ Βαγγελίστρα ἐλαφρώθηκε λιγάκι· τὸ καλὸ ἦταν ποῦ δὲν ἔκαμνε νερὰ καὶ ἡ σεντίνα ἦταν ἄδεια· ἀλλὰ ἐσκαμπανάβαιρνε· τὶ σκαμπαναβάρισμα ἦταν ἐκεῖνο, Χριστέ μου! ἡ θάλασσα ἔγινε πιὸ ἄγρια καὶ τὰ κύματα πιὸ 'ψηλά, καί μας σκουντοῦσαν ὅλο 'ς τὴν στερηά.

— Παιδιά, δὲν πᾶμε διόλου καλά!... εἶπεν ὁ Μπαρμπασταμάτης μὲ ἀναστεναγμόν.

Τὰ κύματα μὲ τέτοια λύσσαν ἔσπαναν 'ς τὴν πρύμνην, ποῦ κάθε φορὰ τὸν τιμονιέρη τον ἐδέναμε 'ς τὸ διάκι γιὰ νὰ μή τον ἁρπάξουν· μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ναύτας, κονδυλῶντας καὶ πέφτοντας, ἐπήγαιναν ἕως κάτω εἰς τὸ εἰκονοστάσι κι' ἄναβαν τὴν καντήλα τοῦ Ἅη-Νικόλα καὶ τοῦταζαν λαμπάδες ἴσα μὲ τὸ μπόγι των γιὰ νά τους γλυτώσῃ. Ἄχ! σὲ τί δουλειὰ θὰ βρίσκονταν ὁ Ἅη-Νικόλας ἐκείνην τὴν βραδυά! μὰ ποιὸν νὰ πρωτακούσῃ ὁ μεγαλόχαρος, ποῦ νὰ πρωτοπροφθάσῃ;

— Παιδιά, παιδιά, 'ς τάνοιχτὰ ὅσο μπορεῖτε γιατὶ 'χαθήκαμε! ἐφώναξε σὲ λίγο μὲ φωνὴ γεμάτη ἀπελπισία ὁ Μπαρμπασταμάτης.

Σ' τάνοιχτά! ἕνας λόγος εἶνε· μ' ἄκουε τιμόνι ἡ Βαγγελίστρα; ἦταν σὰν ἄτι που δὲν ἀκούει χαλινάρι, καὶ τρέχει, τρέχει ξεφρενιασμένο 'ς τὸν κρεμνὸν· ἔτσι καὶ ἡ Βαγγελίστρα ἔτρεχε κατὰ πάνω 'ς τοὺς βράχους.

Ἔξαφνα βλέπομε ἕνα μαῦρο μαῦρο ἥσκιο ἐμπρός μας καὶ πρὶν νὰ νοιώσωμεν τί ἦταν . . . κράκ!

— Ἄοι! μιὰ τρομερή, μιὰ ἀπελπισμένη φωνὴ ἐμπήξαμε ὅλοι, κ' εὑρεθήκαμε μέσ' 'ς τάφρισμένα κύματα, πού μας κουκούλωσαν . . .

— Ἀ! εἶπαν μὲ τρόμον τὰ δύο ἐγγόνια τοῦ Καπετὰν Νικόλα μὲ πιασμένην ἀναπνοήν.

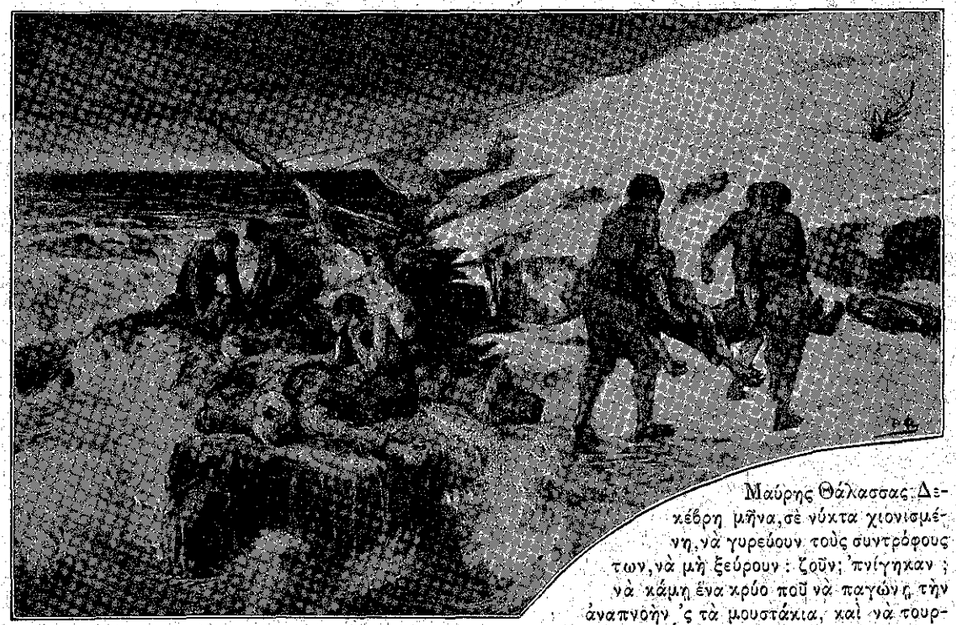

« Ἀφοῦ τραβήξαμε ἀπάνω τοὺς νεκροὺς νὰ μή μάς τους πάρουν τὰ κύματα.» (Σελ. 78, στήλ. 6'.)

Ὁ Καπετὰν Νικόλας, ἀνατριχιάσας ἀπὸ συγκίνησιν εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ἔπαυσε μίαν στιγμήν, ἐγέμισε μὲ σιωπὴν τὸν λουλᾶν τοῦ τσιμπουκιοῦ του, ἐφύσησε ὡς νὰ ἐφυσοῦσε τὸν καπνὸν καὶ συγχρόνως νὰ ἐστέναζε, καὶ ἐξηκολούθησε·

— Σὰν ὄνειρο μοῦ 'φάνη πρὶν νὰ προφθάσω νὰ κουνήσω τὰ χέρια μου, ἔρχεται ἕνα θεόρατον κῦμα, μὲ κουβαριάζει, μὲ σηκώνει ψηλὰ ψηλὰ καὶ μὲ πετᾷ ὄξω 'ς τοὺς βράχους· θὰ γίνουμουν κομμάτια. Μὰ ὅταν εἶνε γραφτό του κανενὸς νὰ ζήσῃ, θὰ ζήσῃ καὶ θὰ γεράσῃ· ἐκεῖ ἀνάμεσα 'ς τοὺς βράχους, ἦταν τὸ στόμα ἑνὸς ποταμιοῦ· τὸ κῦμα μ' ἐπέταξε μέσα 'ς τὸ ποτάμι, καὶ ὄχι μόνον ἐμένα ἀλλὰ καὶ τέσσερας ναύτας καὶ τὸν μοῦτσον κατόπι μου, ἀφοῦ τους ἐστρηφογύρισε· ὅταν ἤλθα 'ς τὸν ἑαυτόν μου ἀπὸ τὴν παραζάλην καὶ τους εἶδα, εἴπαμε τὰ ὀνόματά μας καὶ γνωρισθήκαμε μὲ κλάμματα.

Τότε ἀρχίσαμε νὰ φωνάζωμε μὲ τὰ ὀνόματά τους καὶ τοὺς ἄλλους συντρόφους μας:

— Γιάννη! Δημήτρη! Κωνσταντῆ! Μιχάλη! Στρατῆ! Μπαρμπασταμάτη! καὶ τοὺς ἄλλους· ἀλλὰ τίποτε· κάμμιὰ ἀπόκρισι! . . .

Φωνάζομε πάλιν, ξαναφωνάζομε· ὁ μοῦτσος ἄρχισε νὰ κλαίῃ πικρὰ καὶ νὰ φωνάζῃ τὸν πατέρα του, τὸν Μπαρμπασταμάτη.

Ἄχ! αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν λέγονται μὲ λόγια· βάλετε μὲ τὸν νοῦν σας ἓξ ἀνθρώπους ἐπάνω εἰς ἕνα βράχον τῆς Μαύρης Θάλασσας Δεκέβρη μῆνα, σὲ νύκτα χιονισμένη, νὰ γυρεύουν τοὺς συντρόφους των, νὰ μὴ ξεύρουν: ζοῦν; πνίγηκαν; νὰ κάμῃ ἕνα κρύο ποῦ νὰ παγώνῃ τὴν ἀναπνοὴν 'ς τὰ μουστάκια, καὶ νὰ τουρτουρίζουν καταμουσκεμένοι. Ἄφησε πλέον ἐμένα ποῦ ἐθαμπόνοιωθα μέσα 'ς τὸ σκοτάδι τὴν Βαγγελίστρα μου, σὰν ἥσκιο, νὰ παραδέρνῃ 'ς τὰ λυσσασμένα κτυπήματα τῶν κυμάτων, πλαγιασμένη 'ς τὸν μαῦρον ἐκεῖνον ὄγκο, τὸν ἄγριον βράχον.

Ἀλλὰ πάλι ἐδόξασα τὸν Θεὸν ποῦ 'γλύτωσα· εἶνε γλυκειά, παιδιά, ἡ ζωή, καὶ μονάχα αὐτὴ δὲν ξαναγίνεται· κ' ἐνῶ στρυμωχθήκαμε καὶ οἱ ἓξ εἰς μίαν γούβαν τοῦ βράχου, καὶ σφιγγόμασθε γιὰ νὰ ζεσταθοῦμε, ἐγώ, γιὰ νὰ παρηγορήσω τὸν ἑαυτόν μου, ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου:

— Φθάνει ποῦ ἔζησα· ξανακάνω ἄλλο καράβι. Μὰ αὐτοὺς ποῦ 'πνίγηκαν ἀπόψε ποιὸς θά τους ξανακάνῃ! . . .

Ὁ μοῦτσος ἐφώναζε μὲ κλάμματα ποῦ ράγιζαν τὴν καρδιά· ἤθελε νὰ πάγῃ νὰ βρῇ τὸν πατέρα του· μὰ 'ς τὸ σκοτάδι ἐ-

κεῖνο θὰ κρημνίζονταν ἀπὸ τὸν βράχον καὶ θὰ τσακίζονταν, καὶ δὲν τον ἀφηκα. Τρεῖς ὧρες, τρεῖς ἀτέλειωτες ὧρες ἐμείναμε ἐκεῖ στρυμωγμένοι, ὅσο νὰ φωτίσῃ· ὅταν ἐφώτισε, τότε πειὰ ἦταν σπαραγμὸς ψυχῆς· σκαρφαλώσαμε 'ς τὸν βράχο, κατεβήκαμε πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας καὶ τί εἴδαμε ; δέκα κορμιὰ σκορπισμένα 'ς τὲς σχισμάδες τῶν βράχων· ἄλλοι ἦσαν πνιγμένοι καὶ ἄλλοι σκοτωμένοι, γιατί τους εἶχε κτυπήσῃ τὸ κῦμα 'ς τὸν βράχον καὶ εἶχε ἀνοίξῃ τὸ κεφάλι των. Ὁ Μπαρμπαστάμάτης ἐκεῖ τονταν ἀνάσκελα σὲ μιὰ πέτρα μὲ τὰ μάτια ὁλάνοικτα· ὁ μοῦτσος ἐπῆγε καὶ τον ἐσκούντησε, γιατὶ θάρρεψε πῶς ἦταν ζωντανός :

— Πατέρα ! πατέρα ! σήκω ! Τὸν ἐσήκωσε, ἀλλὰ πάλιν ἔπεσε χάμου, καὶ ὁ μοῦτσος ἔβαλε πάλι τοὺς θρήνους . . . Ἄχ ! οἱ πεθαμένοι δὲν σηκώνονται! ὅπως δὲν ἐσηκώθη ποτὲ πειὰ κ' ἡ Βαγγελίστρα μου, ποῦ την εἶχαν κάνῃ θρύμματα ὥς τὸ πρωὶ τὰ κύματα 'ς τὸν βράχον, καὶ τὰ πανιά της, τὰ σχοινιά της, τὰ κατάρτια της, ἡ καρίνα της ὅλα σχισμένα λιανοκομμένα, ἦσαν σκόρπια 'ς τὴν ἀκροθαλασσιάν. Εἴμεθα πιασμένοι ἀπὸ τὸ κρύο, τὰ ροῦχά μας εἶχαν κοκκαλιάσῃ ἐπάνω μας, καί, ἀφοῦ τραβήξαμε ἀπάνω τοὺς νεκροὺς νὰ μή-μάς τους πάρουν τὰ κύματα, εἶπα : — Πᾶμε 'ς τὴ Μήδεια, παιδιά, νὰ εὑροῦμε τίποτε φορέματα ν' ἀλλάξωμε, καὶ νὰ στείλωμε ἀμάξι νὰ πάρῃ τοὺς πεθαμένους μας, γιὰ νὰ τους θάψωμεν.

Εἴδαμε κ' ἐπάθαμε ὅσον νὰ πᾶμε 'ς τὴ Μήδεια· ὅπου κι' ἂν περνούσαμε βάτοι, ἀγκάθια, τριβόλια· φοβερὸς ἀγριότοπος· κ' ἡ στερηὰ 'σὰν τὴν θάλασσα· ἀλλὰ ἦταν ἀνήμερα τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ τὰ χάνια ἦταν κλειστά, γιατὶ ὅλοι ἦταν 'ς τὴν ἐκκλησιά· τί νὰ κάμωμε ; μπορούσαμε ἡμεῖς νὰ περιμένωμε, ἔτσι ποῦ ἤμασθαν ; θὰ ἐπουντιάζαμε.

(Ἕπεται τὸ τέλος) Αρ. Π. Κουρτιδης

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ'.

Ὁ Φασουλάκης - Δὸν Κιχώτης εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν πιστόν του ἱπποκόμον, ὅτι θά του χάριζεν ἕνα νησὶ καὶ θὰ τον ἔκαμνεν Ἡγεμόνα.

Ὁ δούκας εἶχεν ἕνα νησάκι, καὶ διὰ νὰ γελάσῃ, τὸ ἐχάρισεν εἰς τὸν Φασουλάκην. Ἀμέσως ὁ Φασουλάκης, πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, τὸ χαρίζει τοῦ Σάντσου καί τον διορίζει Ἡγεμόνα.

Πρώτη δουλειὰ τοῦ Σάντσου, μόλις ἐπῆγε 'στὸ νησάκι του, ἦταν νὰ διατάξῃ τὸ γεῦμα.

Τοῦ στρώνουν λοιπὸν ἕνα τραπέζι μὲ ὅλα τὰ φαγητὰ τοῦ κόσμου, καὶ ὁ Σάντσος κάθεται καὶ ἑτοιμάζεται νάρχίσῃ τὸ φαγοπότι.

Ἀλλὰ νά, παρουσιάζεται ἕνας ἄνθρωπος μὲ μακρὺ φόρεμα, μὲ γυαλιὰ καὶ μὲ μυτερὸ καπέλο. Ἦταν γιατρός.

Μόλις ὁ Σάντσος δοκιμάζει τὸ πρῶτο πιάτο, ὁ γιατρὸς σηκόνει τὸ ραβδί που κρατοῦσε, καὶ ἕνας ὑπηρέτης πέρνει τὸ πιάτο.

Ἀμέσως φέρνουν τοῦ Σάντσου ἄλλο πιάτο. Ὁ « Ἡγεμὼν » τρώγει λιγάκι, ὁ γιατρὸς σηκόνει τὸ ραβδί, καὶ τὸ δεύτερο πιάτο φεύγει σὰν τὸ πρῶτο

— Μὰ ἐγὼ πεθαίνω τῆς πείνας ! φωνάζει ὁ κακομοίρης ὁ Σάντσος· ἀφῆστέ με νὰ φάγω καὶ ἐκείνην τὴν πέρδικα !

—Θεὸς φυλάξοι ! φωνάζει ὁ γιατρός· αὐτὰ εἶνε πολὺ βαρειὰ φαγητά, καὶ ἂν ἀρρωστήσετε, τί θὰ γίνῃ τὸ νησί ; Ὅσο εἶμαι ζωντανός, δὲν θά σας ἀφίσω !

—Μὰ γιατί, κύριε γιατρέ ;

—Διότι ὁ Ἱπποκράτης, ὁ περίφημος ἰατρός, τὸ ἀπαγορεύει !

Φαντασθῆτε τώρα τὸ θυμὸ τοῦ Σάντσου ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια

—Ἄ, ἔτσι εἶνε ; εἶπε. Λοιπόν, κύριε γιατρέ, σᾶς παρακαλῶ νὰ ξεκουμπιστῆτε ἀπὸ ἐδῶ ἀμέσως, εἰδεμὴ θὰ σηκωθῶ καὶ θά σας πετάξω ἔξω μὲ τὶς κλωτσιές.

Ὁ γιατρὸς ὅπου φύγῃ-φύγῃ.

—Καὶ τώρα, λέγει ὁ Σάντσος, ἢ θά με ἀφίσετε νὰ φάγω μὲ τὴν ἡσυχία μου, ἢ θὰ παραιτηθῶ !

[Συνέχεια προσεχῶς.]

Η Κυρα Μαρθα

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Λεξίγριφος:— Τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Λεξιγρίφου,— ὅπως κάθε Γρίφου,—εἶνε ὅτι βασίζεται μόνον ἐπὶ τοῦ *ἤχου*, παραβλεπομένης τῆς ὀρθογραφίας.

Διαιρῶ κατὰ βούλησιν τὴν ζητουμένην λέξιν εἰς δύο ἢ *περισσότερα μέρη*, ἕκαστον τῶν ὁποίων νὰποτελῇ ἄλλην *λέξιν*, ὁρίζω συντόμως καὶ αἰνιγματοειδῶς ἓν ἕκαστον τῶν μερῶν, καὶ ἔπειτα ὁρίζω ὁμοίως τὸ ἐκ τῶν μερῶν τούτων ἀποτελούμενον σύνολον.

Παράδειγμα: Ἡ λέξις Φιλαδέλφεια εἰμπορεῖ νὰ διαιρεθῇ εἰς τὰ ἑξῆς μέρη: Φί,λά, Δελφοί,α, ἕκαστον τῶν ὁποίων, διὰ τοῦ ἤχου καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ὀρθογραφίας, ἀποτελεῖ ἄλλην λέξιν. Ὁ Λεξίγριφος οὗτος εἰμπορεῖ νὰ διατυπωθῇ ὡς ἑξῆς:

Πέρνω πρῶτα ἕνα γράμμα καὶ μιὰ νότα μουσική,
Πόλιν ἔπειτα ἀρχαία, μὲ ναόν, ὀνομαστή.
Τέλος ἄλλο ἕνα γράμμα, καὶ χωρὶς νὰ τὸ νοήσῃς
Πόλι νέα σοῦ σκαρώνω, ὅπου εἶνε ν' ἀπορήσῃς.

Καθὼς βλέπετε, ὁ ὁρισμὸς τῶν διαφόρων λέξεων δὲν εἶνε ἐδῶ ἀνάγκη νὰ γίνεται ἐκτενής, ὅπως εἰς τὰ ἁπλᾶ Αἰνίγματα, διότι ὁ λύτης βοηθεῖται εἰς τὴν λύσιν ἀπὸ τὸν *συνδυασμὸν* τῶν λέξεων τούτων. Ἐάν, παραδείγματος χάριν, ἀποτελῇ μέρος ἑνὸς Λεξιγρίφου καὶ ἡ λέξις χρόνος, αὕτη δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὁρισθῇ τόσον ἐκτενῶς ὅσον τὴν ὡρίσαμεν εἰς τὸ ἁπλοῦν Αἴνιγμα Χρόνος. Ὁ κανὼν αὐτὸς ἰσχύει δι' ὅλα τὰ εἴδη τῶν συνθέτων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, εἰς τὰς ὁποίας αἱ διάφοροι λέξεις ὁρίζονται συντόμως καὶ γενικῶς.

Ἄλλη διατύπωσις Λεξιγρίφου, καὶ ἡ συνηθεστέρα :

Τὸ πρῶτόν μου σὲ προσκαλεῖ, λάμπει τὸ δεύτερόν μου
Καὶ ζῶον γοργοκίνητον εἶνε τὸ σύνολόν μου.
(*Ἔλαφος—ἔλα, φῶς*)

Κάποτε ὅμως ὁ Λεξίγριφος διατυποῦται καὶ *λογοπαικτικῶς*· παραδείγματος χάριν:

Ἂν τὸ νῦ ὡς λέξιν μίαν
θεωρήσῃς,
Ὀνομά τε κοινὸν λίαν
θὰ γνωρίσῃς.

Ἐδῶ ὁ αἰνιγματοποιὸς παίζει μὲ τὰς λέξεις *ἂν τὸ νῦ ὡς*, τὰς ὁποίας, ἂν θεωρήσωμεν, ὅπως λέγει, ὡς μίαν, ἀποτελοῦμεν τὸ ὄνομα *Ἀντώνιος*.

Συλλαβόγριφος.—Τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα εἶνε μᾶλλον Συλλαβόγριφος, ὁ ὁποῖος δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν Λεξίγριφον, παρὰ μόνον ὅτι ἡ ζητουμένη λέξις *διαιρεῖται ἐπακριβῶς εἰς τὰς συλλαβάς της*, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ ἄλλην λέξιν

Ἄλλο παράδειγμα Συλλαβογρίφου:

Τὸ πρῶτον μου εἶνε σύνδεσμος, ζῶον τὸ δεύτερόν μου
Καὶ εἰς τοὺς κήπους πάντοτε βλέπεις τὸ σύνολόν μου.
(*Ἄνθος—ἄν, θώς.*)

Ἡ λέξις πρέπει νὰ χωρίζεται εἰς τὰς συλλαβάς της κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ συλλαβισμοῦ. Παραδείγματος χάριν, ἡ λέξις *Ἀγαγίας* γίνεται Συλλαβόγριφος μόνον ἂν χωρισθῇ ὡς ἑξῆς : *Ἀ- γὰ γῖ- ἄς*. Ἂν ὅμως χωρισθῇ οὕτω: *Ἀγ-ἀγ-ἰα-ς*, τότε γίνεται Λεξίγριφος.

Ἰδοὺ καὶ ἄλλος Συλλαβόγριφος, μὲ ὡραίαν καὶ *πρωτότυπον διατύπωσιν*, ἡ ὁποία *πάντοτε προτιμᾶται* :

Ἐπῆρα τρία γράμματα, κ' ἐπῆγα 'στὸ ποτάμι
Κι' εἶδα τὴν ὄχθη του δενδρὶ ψηλόλιγνο νὰ κάνῃ
(*Καλάμι — κά, λά, μῖ.*)

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πατήρ: – Βλέπεις; πάντα μὲ τὴ βροχὴ βγαίνουν τὰ μανιτάρια. . .

Υἱός: – Γι' αὐτό, μπαμπᾶ, ἔχουν σχῆμα ὀμπρέλλας ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σωφηλῆς Νυκτός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 1ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Πρέπει νὰ γυρίσωμεν τὴν εἰκόνα ὁλωςδιόλου ἀνάποδα, διὰ νὰνακαλύψωμεν τὸν ἀμελῆ Γεωργάκην. Τὸ κεφάλι του ἀκουμβᾷ εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς πολυθρόνας, εἰς τὴν ὁποίαν κάθεται ἡ μητέρα του, καὶ εἶνε ἕνα κομμάτι τοῦ τοπίου, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον. Μέσα εἰς τὸ τοπίον αὐτὸ θὰ ἰδῆτε καὶ ὅλον του τὸ σῶμα. Καὶ τώρα ποῦ τον ηὕρατε, πιάστε τον ἀπὸ τὸ αὐ:ὶ καὶ κατ' εὐθεῖαν !στὸ δάσκαλο.

Φίλη μου *Αἰκατερίνη Π. Δ.* εἰς τὸ 8ον φυλλάδιον σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμον *Δρῦς τοῦ Κάμπου*, καὶ αὐτὸ θὰ ἔχῃς εἰς τὸ ἑξῆς. Ἂν θέλῃς νὰ το ἀλλάξῃς, διὰ νὰ πάρῃς ἐκεῖνο που ἐπιθυμεῖ ὁ πατέρας σου, πρέπει νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὸν Κανονισμὸν τῶν ψευδωνύμων.

Φίλε μου *Γ. Ε. Ὀρτεντζᾶτε*, δὲν ἔλαβα τὴν προηγουμένην σου ἐπιστολήν, καὶ φαίνεται ὅτι θὰ παρέπεσεν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Καὶ τὰ δύο ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα προτείνεις, εἶνε ἀκατάλληλα διὰ τὸν κύκλον μας, καὶ σε παρακαλῶ νὰ μου στείλῃς ἄλλα, παιδικώτερα... μ' ἐννοεῖς.

Ἡ *Ἀμεσάβλητος Καρδία* μοῦ συνιστᾷ ἕνα πτωχὸν καὶ φιλόμουσον κορίτσάκι, τὸ ὁποῖον μὲ ἄπειρον τέρψιν ἀνεγίνωσκε τὰ φυλλάδιά μου, καὶ ἔχει μεγάλον πόθον νὰ γίνῃ συνδρομήτρια. Ὅπως διὰ τοὺς ἄλλους, ἐλπίζω ὅτι καὶ δι' αὐτὴν θὴ εὑρεθῇ κανεὶς ἢ καμμία ἐκ τῶν φίλων μου, πρόθυμος νὰ τὴν ἐγγράψῃ.

Πραγματικῶς, *Λευκοθέα Κλωσσίδου*, εἰς τοὺς τελευταίους Διαγωνισμοὺς ἐβραβεύθησαν περισσότερα ἀγόρια, καὶ δι' αὐτὸ εἰς τοὺς νέους πρέπει νὰ φιλοτιμηθοῦν τὰ κορίτσια καὶ νὰ βάλουν ὅλα τὰ δυνατά των. Διατί μου ἔστειλες Πνευματικὰς Ἀσκήσεις πρὶν προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμὸς;— Δὲν ἐσημείωσες τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ δὲν ἠξεύρω πῶς ἤθελες νὰ δημοσιευθοῦν αἱ πληροφορίαι σου.

Εὖγε, εὖγε εἰς τὴν *Νοσταλγὸν Ἑλληνίδα* [ΕΕΕ]. Μοῦ ἔστειλεν 8 φράγκα καὶ ἀνενέωσα τὴ συνδρομὴν τοῦ πτωχοῦ παιδίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸν ὁποῖον ἡ ἰδία εἶχεν ἐγγράψῃ καὶ πέρυσι, — καθὼς τὸ ἐνθυμεῖσθε βέβαια, διότι τοιαῦται πράξεις δὲν λησμονοῦνται ποτέ.

Διατί ὄχι, *Ἰδανικὴ Γλυκύτης*; Εὐχαρίστως θὰ δεχθῶ τὴν ἀδελφήν σου, ἀλλὰ πρέπει νὰ συμμορφωθῇ πιστῶς μὲ τὸν Κανονισμὸν τῶν Ψευδωνύμων. Εἰς τὴν 12ην Κυριακὴν δὲν εἰμπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος, διότι παρῆλθεν ἡ προθεσμία.

Λευκὸν Κρῖνον [ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν. Ἀλήθεια, σοῦ ἐδημοσίευσα προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν δύο φορά; Ἂν ἔγινεν αὐτὸ τὸ λάθος, βέβαια δὲν εἶνε ἰδικόν μου· σὺ θὰ μου ἔγραψες τὰ ἴδια ψευδώνυμα εἰς δύο ἐπιστολάς.

Ὡραίαν εὐχαριστήριον ἐπιστολήν, πλήρη εὐγενῶν αἰσθημάτων ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης, ἀπηύθυνε διὰ τοῦ Γραφείου μου τὸ πτωχὸν παιδίον τῆς Λαρίσσης πρὸς τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύλλογον «Νεότης», διότι τὸ ἐνέγραψε καὶ φέτος εἰς τὴν «Διάπλασιν». Εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ ἔχω φίλους εὐεργετοῦντας καὶ φίλους εὐγνωμονοῦντας.

Εὐχαριστῶ τὸν *Κλάδον Μυρσίνης* καὶ τοὺς λοιποὺς ἐν Λεωνιδίῳ φίλους μου, οἱ ὁποῖοι ἵδρυσαν Σύλλογον ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἐλπίς» πρὸς διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐργασθοῦν μὲ ζῆλον καὶ θἀναδείξουν τὸν Σύλλογόν των ἐφάμιλλον κατὰ τὰ ἔργα πρὸς τοὺς λοιπούς.

Πολυξένη Μ. Χαρίτου, ἡ δραχμὴ διὰ τὸ ψευδώνυμον ἐλήφθη, ἀλλὰ πρέπει νὰ μου ὑποβάλῃς καὶ μερικὰ ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας σου, διὰ νὰ σου ἐγκρίνω τὸ καταλληλότερον. Ἀπὸ τὴν πρώτην σου ἐπιστολὴν ἐνόησα πόσον θὰ διακριθῆς εἰς τὸν κύκλον μας.

Ὄχι, *Μολὼν Λαβέ*, ἂν θὰ ἐκδώσω καὶ φέτος μερικὰ δωδεκασέλιδα φυλλάδια, αὐτὰ θἀεἶνε διὰ λογαριασμὸν τοῦ περυσινοῦ ξεσπαθώματος. Διὰ τὸ ἐφετεινὸν δὲν θὰ ἐκδώσω φυλλάδια δωδεκασέλιδα, διότι ἡ δαπάνη θὰ ἦτο ὑπερβάλλουσα, ἀφ' οὗ δίδω φέτος τόσα δῶρα εἰς ἐγγραφομένους καὶ εἰς ξεσπαθώνοντας.

Ἄργησα πολὺ νὰ σου ἀπαντήσω, *Γεράσιμε Λασκαράτε*, διότι τώρα μόλις ἔλαβα καιρὸν νὰναγνώσω τὴν συλλογὴν τῶν ποιητικῶν σου δοκιμίων. Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ὡραίαν γλῶσσαν καὶ τὴν τεχνικωτάτην στιχουργίαν. Τὰ θέματα ὅμως που πραγματεύεσαι, μοῦ ἐφάνησαν κοινὰ καὶ ἐξηντλημένα. Ἔχε ὑπ' ὄψει σου, ὅτι ὁ γράφων ἢ πρέπει νὰ ἔχῃ νὰ μας εἰπῇ κάτι τι νέον, ἢ νὰ εἰμπορῇ νὰ ἐκφράζῃ τὸ παλαιὸν ὑπὸ νέαν ὁλωςδιόλου μορφήν. Αὐτὴ εἶνε ἡ πρωτοτυπία, καὶ κυνήγησέ την, ἀποφεύγων τὰς μιμήσεις.

Ἐμίρη τῆς Βουχάρας, ἡ δραχμή σου ἐλήφθη καὶ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐγκρίνω, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ πρώτου. Ἡ πρότασίς σου εἰς τὸ προσεχές, διότι πολλαὶ προηγοῦνται καὶ δὲν ἔχω τόπον.

Καλοθρεμμένε Γάτε, σοῦ ἐγκρίνω τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες.

Δὲν πειράζει, *Μικρὰ Βιολίστρια*, ἂν ἔχασες τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀποδείξεώς σου. Ἐγὼ τον ξεύρω καλά· εἶνε ὁ 1839, καὶ ὅ,τι κερδίσῃ ὁ ἀριθμὸς αὐτός, θὰ φροντίσω νὰ σοῦ το στείλω χωρὶς νὰ το ζητήσῃς. Τὸ ἴδιον θὰ κάμω δι' ὅλους.

Βασιλεῦ τῶν Ναυτῶν, ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες, αἱ δὲ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές. Ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς διαμένει εἰς Amiens (France) καὶ μὲ αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν πηγαίνει ἡ ἐπιστολή. Τὰ ποιήματα ὡραῖα καὶ τὸ «Ποῦ εἶνε» ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἐξ ὅσων μοῦ ἔστειλες.

Ἀπαράδεκτα τὰ παράπονα, *Ὀβελίσκε τῆς Κλεοπάτρας*, διότι εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς σου ἀπήντησα. Αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές. Μοῦ φαίνεται περιττὸν νἀλλάξῃς ψευδώνυμον. Γραμματόσημα ἀσφράγιστα εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς ἀντὶ χρημάτων, ὅταν τὸ ποσὸν εἶνε μικρόν.

Ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστεῖ τοὺς φίλους μας, ὅσοι τον συνεχάρησαν διὰ τὴν ἀπόκτησιν θυγατρίου, καὶ διαβιβάζει εἰς ὅλους ἀπὸ ἓν εὐχαριστήριον «οὐά» τῆς δρακούλας, διὰ τὰς ὡραίας των εὐχάς.

Διὰ τελευταίαν φορὰν ὑπενθυμίζω ὅτι τὴν 15 Μαρτίου λήγει ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ξεσπαθώματος.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου, τοὺς νέους μου φίλους: *Μαῦρον Ἱππότην* (+ ★★), *Βίκτωρα Οὐγγὼ* (Κ. Γ. αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα· τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ποὺ μου ἔστειλες, πολὺ κοινά· δὲν ἔχεις τίποτε καλλίτερα;) *Ἀμίλκαρ Βάρκαν* (Κ. Π. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον·) *Δορυφόρον τοῦ Διὸς* (Η.Τ.) *Ρόδιον Ἱππότην* (Φ.Φ.) *Βράχον τῆς Θαλάσσης* (Μ.Μ.) *Κωφύκειον Ἄντρον* (Δ.Δ.) *Ὑψηλὸν Καύκασον* (Ο.Κ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον·) *Μικρασιάτιδα* (Ι.Ε. χάρην τῶν λύσεων ἔστειλα·) *Φαεινὸν Ἀστέρα* (Α.Ξ. τώρα εἰμπορεῖς νὰποζημιωθῇς, λαμβάνων ἐνεργὸν μέρος εἰς ὅλα·) *Θυελλώδη Ψυχὴν* (Α. Τ. αὐτὸ θὰ προτιμᾷς, ἀφ' οὗ το ἔγραψες καὶ πρῶτον· χάρτην τῶν λύσεων σοῦ ἔστειλα·) *Μελαγχολικὴν Κυπάρισσον* (Α.Ν: εὖγε, ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· ἔστειλα ὅτι ἐζήτησες·) *Λῦ-Λῦ-Χάν* (Γ. Μ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον·) καὶ *Πρόδικον τὸν Χῖον* (Μ Μπ. ἔστειλα.)

Ἐλλείφει χώρου; οἱ Ἀσπασμοὶ καὶ αἱ Πληροφορίαι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές, καὶ εἶνε περιττὸν νὰ τας ἐπαναλάβετε.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Αὐρατῆς Κερκύρας* μὲ τὴν *Σιωπηλὴν Νύκτα* καὶ *Μυστηριώδη Φύσιν*, (τὰς παρακαλεῖ, μὲ τὰ ὀνόματά των·)—ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* μὲ τὴν *Ἀμετάβλητον Καρδίαν*, *Βασιλέα τῶν Ναυτῶν* καὶ *Βίγλαν*·—τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Πανταχοῦ Παρόντα* καὶ *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*·—ἡ *Κωπηλᾶτις Κύθνου* μὲ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον*, *Θαλασσινὸν Ζωγράφον* καὶ *Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα*·—τὸ *Κύκνειον Ἆσμα* μὲ τὸν *Φάρον τῆς Μυκόνου*, *Χιονοσκέπῆ Δίρφην* καὶ *Ἡρωΐδα τοῦ Ζαλόγγου*·—ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινὸς* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Καρδίαν*, *Ἰφιγένειαν* καὶ *Σιωπηλὴν Νύκτα*·— τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* μὲ τὸν *Χώλδν Διάβολον*, *Τσιγγαρέλαν* καὶ *Σπαστιάτιδα Χειλωνίδα*·—ὁ *Νὰν Λίγγ* μὲ τὸν *Ἐξόριστον Ναπολέοντα*, *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* καὶ *Ἀμετάβλητον Καρδίαν*·—ὁ *Μέγας Ἀλέξανδρος* μὲ τὸν *Σοφὸν Πιττακόν*, *Τυφῶνα*, *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς* καὶ *Μαραμένον Φύλλον*·—ἡ *Σημαία τῆς Ἀγίας Λαύρας* μὲ τὸν *Πατραϊκὸν Κόλπον*, *Νυκτολούλουδον*, *Βαρκούλαν τοῦ Ψαρᾶ* καὶ *Φτερωτὴν Βαρκούλαν* (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των)— τὸ *Ἄνθος τῆς Κερκύρας* μὲ τὸν *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ρόδιον Δόκιμον* καὶ *Ἀλκυόνα* (μὲ τὰ ὀνόματά των·)—ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὴν *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν* καὶ *Ἀλλοπρόσαλλον*·— ἡ *Σιωπηλὴ Νύξ* μὲ τὴν *Μυστικὴν Φωνήν*, *Εἰρωνείαν τῆς Εἱμαρμένης*, *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα*, *Φθινοπωρινὴν Νύκτα* καὶ *Μαργαριτοφόρον* (διὰ νανταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των·) — ὁ *Μιθριδάτης* μὲ τὴν *Ξενιτευμένην Σινωπίδα*, *Παγωμένον Καύκασον*, *Σμύρνην Κόρην* καὶ *Κόκκινο Καπελάκι*·—τὸ *Κῦμα τῆς Παλιρροίας* μὲ τὴν *Συριανὴν Ξανθούλαν* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*·— ὁ *Ἐρυθρὸς Σταυρὸς* μὲ τὴν *Ἑλληνοπούλαν*, *Μέλλουσαν Καλόγηραν*, *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*, *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* καὶ *Κρητικὴν Σημαίαν* (ἂν θέλουν, μὲ τὰ ὀνόματά των·) — τὸ *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Σώσσυρον*, *Κυνηγὸν τῶν Ἄλπεων*, *Φάρον τοῦ Λεάνδρου* καὶ *Κύκνειον Ἆσμα* (ἂν θέλουν, μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Ἀριστοκρᾶτις Ρουμανὶς* μὲ τὴν *Ἀμετάβλητον Καρδίαν*, *Ἀνέλπιστον Χαρὰν* καὶ *Μόνωσιν*·— ἡ *Μαργαριτοφόρος* μὲ τὸν *Γέρω-Κροῦγερ*, *Τηλέμαχον*, *Χιακὸν Κρῖνον*, *Πλοῖον τοῦ Δουράβεως* καὶ *Κῦμα τοῦ Δουράβεως*·— ἡ *Μόνωσις* μὲ τὴν *Ἐρημίτιδα*, *Χρυσανθεμίδα*, *Εὔχαριν*, *Βίγλαν* καὶ *Ἄνθος Ἀνθέων* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ὁ *Νέμος* μὲ τὴν *Βίγλαν*, *Γλυκὸ Φιλάκι*, *Δελαμόλ*, *Ζιζάνιον Ἀρσακείου* καὶ *Ζιζάνιον Γυμνασίου* (μὲ τὰ ὀνόματά των.)

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διαπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Χιακὸν Κρῖνον* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Παμφύλιον Κόλπον* (φίλησέ μου τὰς μικρὰς ἀδελφάς· αἱ λύσεις δὲν στέλλονται ἔτσι· γράφονται εἰς ἰδιαίτερον χάρτη, τῶν λύσεων·) *Δημ. Ι. Δημητριάδην*, *Μαργαρίταν τῆς Ἀκροπόλεως* (ἀρκετὰ ὡραία ἡ ἀποκρηά μας, καὶ θὰ διεσκέδαζες καλὰ ἂν ἤσουν εἰς τὰς Ἀθήνας· ὁ περισσότερος χορός, ξεύρεις, ἔγινεν εἰς τὸ σπίτι μας, διότι ὅλοι ἐχορεύαμε . . . τὴν δρακούλα·) *Κόλπον τῆς Ἀτταλείας* (σοῦ ἤρεσε λοιπὸν ὁ «Πυρειοπώλης» ; ὡραῖον διήγημα πραγματικῶς· γρῖφος μοῦ ἐχρειάσθη ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ ἰδικός σου ἦτο καλὸς καὶ τὸν ἐδημοσίευσα· αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι μόνον τὸν γρῖφον σοῦ ἐνέκρινα·) *Πρωρέα* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· δὲν πειράζει ποῦ δὲν διασκέδασες φέτος· ἔχεις τόσα χρόνια ἐμπρός σου διὰ νὰ διασκεδάσῃς ! ἡ Ἀπάντησίς σου δεκτή·) *Νευρόσπαστον* (μὰ τόσον ἀργὰ θὰ μου γράφῃς σύ ; οἱ Διαγωνισμοί που λέγεις θὰ γίνουν καὶ ἑτοιμάσου·) *Ἐρημίτιδα*, *Ποντικονῆσι Κερκύρας* (δὲν πειράζει·) *Χιακὴν Μαργαρίταν* (σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ δι' ὅσα καλὰ γράφεις· βλέπω, ὅτι ὁ κύκλος τῶν δι' ἐμοῦ γνωριμιῶν αὐξάνει καὶ χαίρω· ἀλλ' αὐτὸ σημαίνει ὅτι σὺ εἶσαι καλὴ καὶ σε ἀγαποῦν καὶ οἱ μακρὰν καὶ οἱ πλησίον·) *Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ* (ἔστειλα·) *Θεσσαλικὸν Ἑλικῶνα* (γράφε μου καὶ μή σε μέλῃ, διότι δὲν εἶνε κοθόλου «φλυαρίαι» αἱ πληρεις ἀγάπης ἐπιστολαί σου·) *Γλυκόλαλον Ὄρον*, *Κύκνειον Ἆσμα* (εἶμαι σύμφωνος μὲ ὅσα γράφεις· ἡ πρόοδός σου ἀπὸ πέρυσι εἶνε μεγάλη καὶ καταφανής·) *Ὀμίχλην* (ἔστειλα·) *Ἀταβύριον Ρόδου* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ἐν εἴδει ἐφημερίδος ἐπιστολὴν· ἐξόχως ὡραῖα τὰ Π. Πνεύματα·) *Μόνωσιν* (ἔχει καλῶς· ἡ μία πληροφορία ἦτο ἐκ τῶν μὴ δημοσιευομένων·) *Κρόταλον* (ἡ ἔκδοσις χρηματικῶν λαχείων ἐν Ἑλλάδι ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου· καλὴ ἡ ἰδέα σου περὶ τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἀλλ' ἀνεφάρμοστος, διότι ὅλοι δὲν εἶνε ζωγράφοι·) *Κελτικὸν* (σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀπάντησιν πρὸς τὸν *Κρόταλον*· [Ε] διὰ τὴν καλογραμμένην ἐπιστολήν·) *Ἀγριοβιολέττα*ν (ναί, τὴν ἔλαβα·) *Ἑλληνοπούλαν* (εὐχαρίστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας σου· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές· γράφε μου λοιπὸν συχνότερα !) *Κόντε Ραπανάκην* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· δὲν ἠξεύρω τί θὰ ἔλεγαν διὰ τὴν ἰδέαν σου οἱ ἄλλοι· φαίνεται ὅμως ὅτι καὶ τὰ δῶρα εἶνε πολὺ ἐλκυστικά·) *Ἰτέαν* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν συνδρομητήν, ὁ ὁποῖος ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ρητορείαν σου·) *Ἀντιγόνην* (ἐλήφθησαν, καὶ σου ἔστειλα ἀπόδειξιν·) *Παν. Π. Παλᾶν* (εἶνε δικαίωμά σου·) *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς* (ἔλαβα ὑπ' ὄψει τὴν διεύθυνσιν·) *Φάρον τῆς Ἀνατολῆς* (σοῦ ἐνεκρίθη εἰς τὸ 6ον φύλλον·) *Ἐρυθρὸν Νέφος* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Πεπρωμένον* (σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις· εἶδες ὅτι τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐνεκρίθη εἰς τὸ 8ον φύλλον καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶσαι ἀνυπόμονον·) *Ναυσικᾶν*, *Κορινθιακὸν Κῦμα* (ἀλήθεια, δικό σου εἶνε αὐτὸ τὸ ποιηματάκι «Θάνατος»; δὲν το πιστεύω ! ἔχει μίαν παράξενην εὐμορφιάν, μίαν πρωτοτυπίαν ! . . πολὺ περίεργον μοῦ φαίνεται νὰ ἔκαμες τέτοιο ποίημα σύ· καὶ ὅμως εἶνε παιδικόν·) *Ἐδσσμον Ἄνθος*, *Ἀπολεσθέντα Παράδεισον* (χαίρω διὰ τὰς προόδους σου· σοῦ ἔστειλα Ἀγγελίας καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* ([Ε] πόσον ὡραῖα καὶ ἐνδιαφέροντα μοῦ γράφεις πάλιν ! ἂν εἶχα τόπον, θὰ ἐδημοσίευα μερικά·) *Βασιλέα τῆς Θαλάσσης* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *28 Φεβρουαρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Ἀπριλίου

Ο χορτης των λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράψουν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

95. Λεξίγριφος.

Πρὸ κατοίκου μικροῦ Κράτους
ἕνα γράμμα ἐὰν θέσῃς,
Ποταμὸν ἐκ τῶν μεγάλων
παρευθὺς θ' ἀποτελέσῃς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μολὼν Λαβέ

96. Στοιχειόγριφος.

Στὰ παιδία τοῦ σχολείου
εἶνε χρήσιμον πολύ
Ἀντὶ βῆτα, νῦ ἂν θέσῃς,
εἰς τὸν θρόνον θ' ἀναβῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος Σημαιοφόρου

97. Ἀνημῶδες Αἴνιγμα.

Τὸ τραῦῶ ἀπὸ ταύτι,
Καὶ φωνάζει δυνατά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐφυοῦς Βλακός

98. Ρόμβος συλλαβικός.

1. Ἂν τὸ πρῶτόν μου δὲν ἔχῃς, σωστὸς ἄνθρωπος δὲν εἶσαι.
2. Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος, θά μ' εὑρῇς καὶ μὴ λυπεῖσαι . . .
3. Εἶμαι ἔπιπλον που βλέπεις καὶ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας.
4. Ζήτησέ με, ἐὰν θέλῃς, εἰς τὰ ὄρη τῆς Γαλλίας.
5. Μία συλλαβή που πρώτη εἶμαι εἰς τὸ ὄνομά σου. . .

Ἂν μὲ λύσῃς μήνυσέ με, καὶ ἀγαπητέ μου, γειά σου !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

99. Τρίγωνον.

1.— Ποταμὸς μέγας.
2.— Ἀνδρεῖος.
3.— Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.
4.— Ἀντωνυμία.
5 — Γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κράθιος

100-102. Συμπλήρωσις φράσεων.

1. — ἀπόντος — μύες.
2. — παρούσης — μὴ —
3. Ὡς — ἡ — ἦν — νοῦς —

Ἐστάλη ὑπὸ Δήμητρας Φαρμακίδου

103. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεως δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις :

γεννῶ, σφαγή, ἄκω, κοινός, οἶδα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόλπου τῆς Ἀτταλείας

104. Μεσοστίχις.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μεγαλόνησον :

1, Ζῷον. 2, Ἄνθος. 3, Ἑρπετόν. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Κάλυμμα ἱερατικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλοίου τοῦ Δουνάβεως

105. Φωνηεντόλιπον.

ν-τχς-*-νμζν-τ-ν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νυκτὸς

106. Γρῖφος.

Μόνος — ἢ ναὶ — ς
Ἂν — o — o

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τῆς Ὀμίχλης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 1-2

1. Φιλαδέλφεια (Φῖ, λά, Δελφοί, α.)—2. Οἶνος-Σπῖνος.—3. Βόας-βοῦς.—4. Τὸ πηγάδι.

5.
M
ΕΙΣ
ΕΛΛΑΣ
ΜΙΛΑΝΟΝ
ΣΑΝΙΣ
ΣΟΣ
Ν

6.
Κ Α Σ
ΟΙΑ
ΕΡΜΗΣ
ΟΟΜ
Σ Σ Α

7-9. 1, Τὸ ψέμμα ὥς τὴν πόρτα φθάνει. 2, Ὁποιος γυρεύει τὸ πολύ, χάνει καὶ τὸ λίγο. 3, Τὰ χρώματα εἶνε ἑπτά. — 10. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΧΑ σχηματίζονται : *χαρά*, *χαμηλός*, *χάρις*, *δίχα*, *χαρωπός*. Ἡ δὲ ἀκραστιχὶς ἐκ τῶν ἀντιθέτων : ΛΥΚΟΣ (Λύπη, Ὑψηλός, Καταδίκη, Ὁμοῦ, Σκυθρωπός.)—11. Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει.— 12. Ἐκ τῶν ἰδίων τὰ ἀλλότρια.—13. (Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος δημοσιεύεται εἰς τὴν σημερινὴν ἀλληλογραφίαν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω δελτάρια διαφόρων εἰδῶν. Διεύθυνσις : Mr Nic. Iliopoulos, Kioutsouk Millet Han, 9. Galata, Constantinople. (Β—18)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Κατοστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον — Ἐν Ἀθήναις, 16 Μαρτίου 1902 — Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 11

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΝΙΚΟΛΑ

(Τέλος, ἴδε σελ. 76)

Ὁ Θεὸς τῶφερε καί μας εἶδεν ἕνας ναύτης· τοῦ εἴπαμε τί εἴμεθα, ἔτρεξε κ' ἐφώναξε ἕναν που εἶχε χάνι· ἔτρεξε κ' ἐκεῖνος καὶ ἄνοιξε, καὶ γρήγορα γρήγορα ἄναψε ἕνα μεγάλο μαγκάλι· 'ς τὴν στιγμὴν τῶμαθαν ὅτι ἦλθαν καραβοτσακισμένοι 'ς τὴ Μήδεια, καὶ ἦλθαν ὅλοι νὰ μας ἰδοῦν· μᾶς ἔφεραν σαγιακένια ροῦχα, σαλβάρια, γοῦνες, φανέλες· οἱ Μηδειᾶται εἶνε ναυτικοὶ οἱ περισσότεροι, καὶ ὅλοι οἱ ναυτικοὶ λυποῦνται τοὺς ναυτικοὺς γιατὶ ξεύρουν τί θὰ 'πῇ θάλασσα· «ἀπὸ δικό μου πόνεμα πονῶ τὸν πονεμένο», λέγει ὁ λόγος· 'ς τὸ καραβοτσάκισμα τὸ δικό μας ἔφερναν 'ς τὸν νοῦν των τοὺς δικούς των κινδύνους καὶ τὴ δική των λαχτάρα· 'στὴ συμφορά μας ἐσυμπονοῦσαν τὴν συμφορά που μποροῦσαν νὰ πάθουν οἱ ἴδιοι.

Ἐκεῖ ἐνῷ ἐκαθόμασταν τριγύρω 'ς τὸ μαγκάλι, καὶ ἤρχοντο καραβοκύρηδες, ναῦται, μοῦτσοι, καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου ἀκόμη καί μας ἔβλεπαν μὲ περιέργειαν, καὶ εἴμεθα ζεστοί, ζεστοί, ἐσυλλογιζόμουν τοὺς ἄτυχους ἐκείνους που ἦσαν ξαπλωμένοι πάνω 'ς τὸν χιονισμένον βράχον καὶ δὲν θὰ ζεσταίνονταν ποτέ τους πειά . . . κι' ἀπ' αὐτοὺς ἐπήγαινεν ὁ νοῦς μου 'ς τὲς ἄμοιρες φαμίλιες τους ! . . .

Μᾶς ἔψησαν πέντσια μὲ ρῶμι, μᾶς ζέσταναν καλά· μὰ ὅταν ἔμαθα ὅτι ἄνοιξαν κατάλογο 'ς τὸ καφενεῖον τοῦ καπετὰν Θανάση κ' ἔγραφεν ὁ καθένας ὅ,τι ἤθελε γιὰ βοήθειά μας, μὲ 'πῆρε τὸ παράπονον· ἕως αὐτοῦ κατάντησα ! δὲν το 'δέχθηκα· ἐπῆγα κ' εὑρῆκα ἕνα ἀπὸ τοὺς τσορμπατζῆδες τῆς Μήδειας, τὸν Καραγεώργη, καί του λέγω :

— Εἶμαι καραβοτσακισμένος, ἀλλὰ ἐλεημοσύνη δὲν θέλω· δάνεισέ μου διακόσια γρόσια γιὰ νὰ ντυθῶ, νὰ φάγω μὲ τοὺς ζωντανοὺς ναύτας μου καὶ νὰ θάψω τοὺς πνιγμένους μου· θὰ σοῦ τὰ στείλω ἅμα πάγω 'ς τὴν Πόλι.

Μοῦδωκε ὁ ἄνθρωπος· ἔπειτα τὰ ἀπόβγαλα μὲ τὰ ξύλα καὶ τὰ πανιὰ τῆς Βαγγελίστρας. Γιὰ διακόσια γρόσια τὴν ἐπούλησα τὴν Βαγγελίστρα μου ! Ἀλλὰ βάρκα δὲν εἰμποροῦσε νὰ πάγῃ μὲ τέτοιον καιρὸ ὡς τὸν βράχον, καὶ ἐπήγαμε μὲ δυὸ βῳβάμαξα, ἀπ' ἐκεῖνα που κουβαλοῦν τὸ κάρβουνον, καὶ τοὺς ἐμαζεύσαμε καὶ τοὺς ἐσωριάσαμε ἐπάνω εἰς δύο ψάθες, πέντε-πέντε· ἡμεῖς ἐρχόμασθαν κατόπιν μὲ τὰ πόδια. . . Δὲν εἰμπορῶ νὰ σας περιγράψω τί κηδεία ἦταν ἐκείνη ! ὅλη ἡ Μήδεια ἦτο 'ς τοὺς δρόμους, εἰς τὰ παράθυρα· ὅλοι ἔκλαιαν τὰ δικοχαμένα νειάτα τῶν παλικαριῶν ἐκείνων· ἀλλὰ τὸ πλειὸ σπαρακτικὸ ἦτο ὅτι δὲν εἶχαν δέκα νεκροκρέββατα νὰ βάλουν τὸν καθένα χωριστά, καὶ τοὺς ἅπλωσαν χάμου 'ς τὴν ἐκκλησίαν, 'ς τὲς δύο ψάθες, καὶ τοὺς ἐδιάβασαν τὰ νεκρώσιμα· ὅλοι, νέοι γέροι, παιδιά, ἔκλαιαν σὰν μωρά· ἔσκαψαν δύο μεγάλους τάφους καὶ τοὺς ἔθαψαν.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰν ἑβδομάδα ἡ φουρτοῦνα ἔπεσε· μιὰ ἀλαμάνα ἐπήγαινε μὲ κάρβουνα 'ς τὴν Πόλιν· ἐμβήκαμε 'ς αὐτὴν καὶ ἐπήγαμε 'ς τὴν Πόλιν· ἐκεῖ, ἔπειτα ἀπὸ ἡμέρες μπαρκάραμε 'ς ἕνα ὑδραίικο καράβι καὶ ἤλθαμε 'ς τὴν Ὕδρα κατὰ τὸν Γενάρη· ἀλλ' ὅσο νὰ ἔλθωμε θρῆνος καὶ κλαυθμὸς 'ς τὴν Ὕδρα

« Ἐνῷ ἐκαθόμασταν τριγύρω 'ς το μαγκάλι. . . » (Σελ. 81, στήλ. α'.)

τηλέγραφος δὲν ἦταν τότε νὰ τηλεγραφήσω πῶς γλύτωσα· εἶχε φθάσῃ ἡ εἴδησις 'ς τὸ νησί, πῶς τὸ καράβι τοῦ Καπετὰν Νικόλα ἐχάθηκε σύψυχο, καὶ πῶς ὅλοι πνιγήκαμε, θυμᾶσαι, Κονδύλω μου; ἀλλ' αὐτὰ ἂς σᾶς τα 'πῇ καλλίτερα ἡ γιαγιά σας.

* * *

Ἡ γραῖα Κονδύλω, ὡς νὰ εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἐκφράσῃ τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν τῆς ἐπροξένησαν αἱ παλαιαὶ ἐκεῖναι ἀναμνήσεις ἄρχισεν ἀμέσως :

— Ἦταν Τρίτη, εἶπε, τὸ θυμοῦμαι ἀ-